

Súd: Okresný súd Bardejov
Spisová značka: 5Csp/201/2017
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8217206151
Dátum vydania rozhodnutia: 22. 10. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Andrea Daráková
ECLI: ECLI:SK:OSBJ:2020:8217206151.4

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Bardejov v konaní pred sudkyňou JUDr. Andreou Darákovou, v právnej veci žalobkyne: C.. C. T., L.. XX.XX.XXXX, J. Ľ. XXX/XX, XXX XX J., právne zastúpenej advokátskou kanceláriou: Sidor a partneri, s.r.o., so sídlom Železničná 4/A, 920 01 Hlohovec, proti žalovanému: PROFI CREDIT Slovakia, s.r.o., so sídlom Pribinova 25, 824 96 Bratislava, IČO: 35 792 752, právne zastúpeného advokátskou kanceláriou: JUDr. Andrea Cviková, s.r.o., so sídlom Kubániho 16, 811 04 Bratislava, IČO: 47 233 516, o vydanie bezdôvodného obohatenia v sume 580,69 Eur s príslušenstvom, takto

rozhodol:

I. Žalovaný je povinný vydať žalobkyni bezdôvodné obohatenie v sume 580,69 Eur s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 580,69 Eur od 16.05.2017 do zaplatenia, všetko v lehote do 15 dní od právoplatnosti rozsudku.

II. Poplatok dojednaný v zmluve o revolvingovom úvere č. 8300044194 zo dňa 16.01.2012 v znení: „Predmetom tejto Dohody o poskytnutí služby je záväzok Veriteľa poskytnúť Dlžníkovi na jeho žiadosť a po splnení nižšie uvedených podmienok, službu spočívajúcu v možnosti odkladu maximálne troch akýchkoľvek splátok úveru, resp. revolvingu poskytnutého na základe Žiadosti/Zmluvy uzavretej medzi Veriteľom a Dlžníkom (ďalej ako úver/revolving) a záväzok Dlžníka zaplatiť Veriteľovi odplatu a) za poskytnutie služby spočívajúcej v možnosti odkladu splatnosti splátok úveru vo výške 215,75 Eur a b) za poskytnutie služby spočívajúcej v možnosti odkladu splatnosti splátok revolvingu vo výške 112,08 Eur v prípade ak bude Dlžníkovi revolving poskytnutý. Odplatu je Veriteľ oprávnený na základe vlastného uváženia jednostranne znížiť, k čomu Dlžník udeľuje Veriteľovi svoj súhlas. Veriteľ je povinný písomne oznámiť Dlžníkovi stanovenú zníženú výšku odplaty, pričom písomné oznámenie bude tvoriť prílohu tejto Dohody o poskytnutí služby.“, je neprijateľnou zmluvnou podmienkou.

III. V prevyšujúcej časti žalobu zamieta.

IV. Žalobkyni priznáva voči žalovanému 100 % nárok na náhradu účelne vynaložených trov konania.

odôvodnenie:

1. Žalobou doručenou Okresnému súdu Bardejov (ďalej len „okresný súd“) 30.10.2017 sa žalobkyňa domáhala voči žalovanému vydania jej bezdôvodného obohatenia v sume 580,69 Eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne z tejto sumy počnúc od 25.04.2017 do zaplatenia a náhrady trov konania.

2. Žalobkyňa svoju žalobu argumentačne odôvodnila tým, že 16.01.2012 uzavrela v postavení spotrebiteľa so žalovaným, ako dodávateľom, zmluvou o revolvingovom úvere č. 8300044194 (ďalej len „úverová zmluva“), na základe ktorej jej bol poskytnutý spotrebný úver v sume 1 500,- Eur, ktorú sumu sa zaviazala žalobkyňa vrátiť v 42-och mesačných splátkach po 80,37 Eur, pri dojednanej RPMN vo výške cit. „60,49 %“, pri ročnej úrokovej sadzbe 70,01 % tak, že celková čiastka, ktorú mala z úverovej zmluvy

žalobkyňa žalobcovi zaplatiť, predstavovala sumu 3 375,54 Eur. Podľa čl. 7 úverovej zmluvy sa ohľadne ďalších dojednaní zmluvné strany odvolali na cit. „... úpravu obsiahnutú v zmluvných dojednaniach Zmluvy o revolvingovom úvere ...“, uvedené na zadnej strane úverovej zmluvy. Podľa žalobkyne úverová zmluva neobsahuje všetky zákonné náležitosti a preto ju treba považovať za bezúročnú a bez poplatkov s tým, že uviedla, že v danom prípade sa jedná o zmluvu spotrebiteľskú, poživajúcu ochranu spotrebiteľského práva. Podľa žalobkyne v úverovej zmluve zo 16.01.2012 je nesprávne uvedená ročná percentuálna miera nákladov (RPMN), predpokladom výpočtu ktorej je aj suma poskytnutého úveru, pričom žalobkyňa nebol reálne poskytnutý úver v sume 1 500,- Eur, tak ako je to deklarované jednako v žiadosti žalobkyne o poskytnutie jej úveru a jednako aj v schválení tejto žiadosti žalovaným, z ktorej sumy výpočet RPMN reálne vychádzal, ale žalobkyňa bol fakticky žalovaným poskytnutý úver iba v sume 1284,25 Eur, pretože suma úveru 1 500,- Eur bola krátená o poplatok vo výške 215,75 Eur za službu, označenú v úverovej zmluve ako cit. „Dohoda o poskytnutí služby“ (ďalej len „Dohoda“), ktorá spočívala v možnosti povolenia odkladu splátok úveru, pričom poplatok za túto službu bol splatným dňom podpísania predmetnej Dohody, ktorá bola súčasťou úverovej zmluvy a to vzájomným započítaním nároku žalovaného na zaplatenie tohto poplatku oproti nároku žalobkyne na poskytnutie jej schválenej sumy úveru. V tejto súvislosti žalobkyňa poukázala na neoprávnenosť zahrnutia nákladov spotrebiteľa spojených s úverom do celkovej sumy úveru, ktorá je jedným z predpokladov na výpočet RPMN, ktorá skutočnosť má tak v konečnom dôsledku nepochybne vplyv na nesprávny výpočet RPMN v neprospech spotrebiteľa a ktorý údaj je tak nielenže nesprávnym, ale aj pre spotrebiteľa zavádzajúcim. Podľa žalobkyne, zahrnutie do výpočtu RPMN sumy úveru 1 500,- Eur, ktorý jej však v skutočnosti v takejto výške poskytnutý žalovaným nebol, okrem toho, že úver jej nebol poskytnutý v úverovej zmluve dojednanej výške, znamená aj to, že poplatok za službu v zmysle Dohody, ktorý bol už odpočítaný zo sumy úveru, žalovaná duplicitne zaplatila aj v sume rozpočítaných splátok úveru a tiež to znamená podľa žalobkyne aj to, že úročená bola aj suma reálne (fakticky) žalobkyňa neposkytnutého úveru. V tejto súvislosti žalobkyňa argumentačne poukázala aj na rozhodnutie Krajského súdu v Prešove cit. „sp. zn. 18 Co 109/201“ podľa ktorého cit. „Poskytovanie úveru za stavu, že si z neho ešte pred jeho poskytnutím dodávateľ zinkasuje nejakú jeho časť je v rozpore s ratio legis právnej úpravy úveru. Takéto úverovanie odporuje aj spotrebiteľskému právu, pretože sa spotrebiteľovi poskytuje úver na jeho ekonomické využitie v krátenej výške a úroky sa pritom počítali aj z neposkytnutých peňažných prostriedkov.“ Okrem toho podľa žalobkyne v úverovej zmluve zo 16.01.2012 je uvedená RPMN zmätočne a nejasne pretože v bode 5. a bode 6. je uvedená v rôznom číselnom vyjadrení a teda nejednoznačne, čo mohlo žalobkyňu ako spotrebiteľa viesť do zmätku či do zmluvného vzťahu so žalovaným vstúpiť alebo nie. Žalobkyňa v žalobe tiež uviedla, že v úverovej zmluve dojednaný úrok vo výške 70,01 % je v rozpore s dobrými mravmi a preto dojednanie tohto úroku považuje za neplatné dojednanie, pričom v tejto súvislosti žalobkyňa poukázala aj na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1 M Cdo 1/2009 z 31.07.2009 podľa ktorého aj keď výška úrokov nie je zákonne limitovaná a je ponechaná výlučne na dohodu zmluvných strán, predsa len nie je neobmedzená, ale musí byť v súlade s dobrými mravmi s tým, že dohoda, ktorá by bola v rozpore s dobrými mravmi je absolútne neplatnou. Súčasne žalobkyňa v nadväznosti na uvedené poukázala, že v zmysle údajov zverejnených Národnou bankou Slovenskej republiky v mesiaci január 2012, t.j. v rozhodnom čase uzavretia úverovej zmluvy, bola pre obdobie úvery určená priemerná hodnota ročnej úrokovej sadzby vo výške 12,11 %, takže v úverovej zmluve dojednaná úroková sadzba viac ako šesťnásobne prevyšuje túto priemernú úrokovú sadzbu požadovanú pri obdobných spotrebiteľských úveroch. Žalobkyňa poukázala aj na ďalšiu judikatúru súdov, podľa ktorej bolo judikované, že v rozpore s dobrými mravmi je dojednanie takého úroku, ktorého výška výrazne presahuje úrokovú mieru v dobe jeho dojednania obvyklú, určenú najmä s prihliadnutím k najvyšším úrokovým sadzbám, ktoré uplatňujú banky pri poskytovaní úverov alebo pôžičiek v rozhodnom čase s tým, že za takýto výrazný netolerovateľný presah sa považuje prevýšenie dojednaných úrokov nie až o 100 % oproti priemerným úrokom (Krajský súd v Prešove sp. zn. 3 Co 114/2014 z 05.11.2014), ale už aj prevýšenie o 50 % oproti priemerným úrokom (Krajský súd v Prešove sp. zn. 20 Co 3/2015). Vzhľadom na uvedené považuje žalobkyňa dojednanie úroku vo výške 70,01 % v úverovej zmluve zo 16.01.2012 za neplatné dojednanie a teda v tom dôsledku v úverovej zmluve absentuje jej podstatná náležitosť a to dohoda o úrokovej sadzbe, z ktorého dôvodu je úverová zmluva neplatná a teda zmluvné strany sú povinné v režime bezdôvodného obohatenia vydať si iba to, čo si navzájom plnili. Ďalej podľa žalobkyne úverová zmluva zo 16.01.2012 neobsahuje ani rozpis jednotlivých splátok úveru na sumu istiny, úrokov a iných poplatkov a to, v akom rozsahu sa bude splátka pripisovať na jednotlivé tieto položky, ktorá náležitosť je podľa žalobkyne, aj s poukazom na judikatúru súdov, podstatnou aj z dôvodu napríklad v prípadoch, kedy má dlžník záujem splatiť úver predčasne, pričom cit. „... v takom prípade veriteľa úplne bežne vyčíslujú zostatok istiny na splatenie tak, že do toho času uhradené splátky

započítavajú takmer výlučne na úroky a poplatky úveru za účelom toho, aby bol dlžník nútený splatiť čo najvyššiu zostávajúcu výšku istiny úveru.“ Napokon podľa žalobkyne v úverovej zmluve zo 16.01.2012 absentuje aj údaj o termíne konečnej splatnosti úveru a údaj o dobe trvania zmluvy. Pokiaľ ide o termín konečnej splatnosti úveru, tento podľa žalobkyne je nemožné zamieňať s údajom o počte splátok úveru, pretože sa jedná o zákonom požadované dve samostatné náležitosti úverovej zmluvy, pričom termín konečnej splatnosti úveru má byť uvedený presným dátumom označujúcim deň, mesiac a rok. Zo všetkých uvedených dôvodov je podľa žalobkyne potrebné považovať úverovú zmluvu zo 16.01.2012 za bezúročnú a bezpoplatkov, z ktorého dôvodu žalobkyňa mala podľa svojho názoru povinnosť splatiť žalovanému len ním, jej poskytnutú istinu úveru, ktorá jej bola poskytnutá v sume 1 284,25 Eur a keďže celkové náklady za úver boli určené až sumou 3375,54 Eur, ktorú sumu žalobkyňa mala žalovanému zaplatiť a to poslednou splátkou vo výške 630,69 Eur dňa 24.11.2014 zaplattenou jej započítaním z ďalšieho úveru poskytnutého žalovaným žalobkyňi z úverovej zmluvy č. 8500092110 z 24.11.2014, tak žalovaný sa na úkor žalobkyne teda mal obohatiť sumou 2 091,29 Eur (3 375,54 - 1 284,25), z ktorej sumy bezdôvodného obohatenia si žalobkyňa nárokuje zaplattenie sumy 580,69 Eur cit. „... z ktorej je už odpočítaná 50,54 Eur zľava, ktorú žalovaný poskytol žalobcovi po splatení úveru.“ a to s 5 % úrokom z omeškania ročne z tejto sumy od 25.04.2017 do zaplattenia, pričom 25.04.2017 cit. „... je dňom, keď žalovaný už vedel, že sa bezdôvodne obohatil na žalobcovi a mal dostatok času obohatenie vrátiť na účet žalobcu....“ Okrem toho sa žalobkyňa v žalobe vyjadrila aj k Dohode spočívajúcej v odklade splátok, ktorú Dohodu považuje žalobkyňa za v rozpore s dobrými mravmi, za ktorú žalovaný zinkasoval poplatok v sume 215,75 Eur, ktorého výška nebola žiadnym spôsobom odôvodnená napr. odkazom na sadzobník poplatkov a pod. a nebola ani individuálne dojednaná, pretože Dohoda je formulárovým typom zmluvy. Žalobkyňa uzavrela, že obsah Dohody bol fiktívnym plnením žalovaného, ktoré neslúžilo jej záujmom ako spotrebiteľa, ale slúžilo záujmom žalovaného (veriteľa), o ktoré žalobkyňa ani nemala záujem, pričom za toto plnenie žalobkyňa zaplatila žalovanému poplatok v čase, kedy žiadnu službu resp. plnenie reálne nevyužila. Žalobkyňa teda takéto dojednanie považuje za neprijateľnú zmluvnú podmienku a teda neplatné zmluvné dojednanie.

3. Prílohou žaloby boli: žiadosť o poskytnutie revolvingového úveru z 09.01.2012; oznámenie žalovaného o schválení úveru zo 16.01.2012 a rozhodcovská zmluva zo 16.01.2012; splátkový kalendár úveru vystavený žalovaným k úveru žalobkyne zo 16.01.2012; oznámenie žalovaného adresované žalobkyňi k úverovej zmluve z 09.12.2014; list právneho zástupcu žalobkyne z 25.04.2017 adresovaný žalovanému označený ako „Úverová zmluva - predsporová výzva“; odpoveď žalovaného na predsporovú výzvu zo 16.05.2017; oznámenie žalovaného adresované žalobkyňi o schválení úveru č. 8500092110 z 24.11.2014 spolu so stanoviskom žalovaného k tejto úverovej zmluve zo 16.05.2017.

4. Žaloba s prílohami bola žalovanému doručená na vyjadrenie 23.11.2017, pričom žalovaný sa vyjadril podaním doručeným okresnému súdu 06.12.2017, v ktorom poprel tvrdenia žalobkyne o nesprávnom výpočte RPMN v úverovej zmluve zo 16.01.2012 s tým, že uviedol, že tvrdenie žalobkyne podľa ktorého by sa do výpočtu RPMN mala započítať nie len reálne (fakticky) vyplatená suma úveru, ale aj poplatok za Dohodu o možnosti odkladu splátok, by bol podľa žalovaného v rozpore so zákonom č. 129/2010 o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o spotrebiteľských úveroch“), pričom žalovaný poukázal na znenie § 2 písm. g) zákona o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom k cit. „09.11.2012“, podľa ktorého do celkových nákladov patria aj náklady na doplnkové služby súvisiace so zmluvou o spotrebiteľskom úvere, a to najmä poistné, ak spotrebiteľ musí navyše uzavrieť zmluvu o poskytnutí takejto doplnkovej služby, aby získal spotrebiteľský úver alebo aby ho získal za ponúkaných podmienok, pričom podľa žalovaného sa v danej veci o takýto prípad nejednalo, pretože uzavretie Dohody nebolo podmienkou uzavretia úverovej zmluvy a preto ani poplatok za túto Dohodu žalovaným nebol započítaný do výpočtu RPMN, čo má vyplývať aj zo žalovaným predloženého explicitného výpočtu RPMN pre daný úver, vstupným údajom pre výpočet ktorého bola výška úveru v sume 1 284,25 Eur, tj. suma bez poplatku za Dohodu. Okrem toho žalovaný poprel tvrdenia žalobkyne, žeby jej nebol poskytnutý úver v sme 1500,- Eur, pričom v tejto súvislosti žalovaný uviedol, že poskytnutím úveru s nerozumie iba vyplatenie jeho sumy veriteľom dlžníkovi, ale sa ním rozumie aj započítanie, kedy veriteľ napr. vyplatí úverované finančné prostriedky tretej osobe na splnenie záväzku dlžníka voči tejto osobe, t.j. na splnenie záväzku, ktorý má dlžník voči svojmu veriteľovi, takže podľa žalovaného, to že na účet žalobkyne boli poukázané finančné prostriedky v nižšej sume ako 1500,- Eur neznamena, že jej bol úver poskytnutý v nižšej sume ako mal byť v zmysle úverovej zmluvy, ale to znamená iba to, že žalobkyňa sa so žalovaným dohodli o započítaní jeho časti na poplatok za Dohodu o povolení odkladu splátok. Žalovaný svojim

tvrdením poprel aj tvrdenia žalobkyne o zmätočnosti uvedenia RPMN v úverovej zmluve, ktorú malo podľa žalobkyne spôsobiť to, že v bodoch 5. a 6. úverovej zmluvy je táto hodnota uvedená rozdielne, pričom žalovaný uviedol, že v bode 5. úverovej zmluvy je iba žiadosť klienta (dlžníka) o poskytnutie mu úveru, kde je uvedená iba predpokladaná RPMN pre úver, s tým, že podľa čl. 2 ods. 2.1. zmluvných dojednaní veriteľ môže po posúdení pomerov dlžníka žiadajúceho o úver prehodnotiť podmienky úveru, ktoré sú uvedené v bode 6. úverovej zmluvy s tým, že cit. „... výška úrokovej sadzby a RPMN nebude vyššia než v prípade úveru požadovaného Dlžníkom v bode 5. Žiadosti ...“ Okrem toho žalovaný uviedol, že údaj o RPMN nie je údaj na ktorom by sa strany mohli dohodnúť, ale je to údaj, ktorý je vypočítaný a má byť vypočítaný v čase uzavretia úverovej zmluvy a nie v čase podania žiadosti o úver, kedy ešte nie je známy jeden zo vstupných údajov tohto výpočtu a to je údaj o vyplatení úveru, ktorý je známy až po schválení úveru, preto sa údaj o „predpokladanej RPMN“ v bode 5. a údaj o RPMN v bode 6. úverovej zmluvy môžu odlišovať. Žalovaný nesúhlasil ani s tvrdením žalobkyne o dojednaní nezákonných úrokov v úverovej zmluve zo 16.01.2012 s tým, že uviedol, že keďže v čase jej uzavretia nebola účinnou druhá veta § 52 ods. 2 Občianskeho zákonníka, podľa ktorej sa na všetky právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ mali vždy prednostne použiť ustanovenia Občianskeho zákonníka, aj keď by sa inak mali použiť normy obchodného práva, tak podľa žalovaného sa na tento zmluvný vzťah mali použiť výhradne ustanovenia Obchodného zákonníka, ktorý ako jediný v rozhodnom čase právne reguloval inštitút úverovej zmluvy. Podľa žalovaného v zmysle Obchodného zákonníka ak výška úroku nebola dohodnutá zákonne, tak dlžník mal platiť úrok v najvyššej prípustnej výške, čo teda neznamenal, žeby dohoda o nezákonnom úroku spôsobovala neplatnosť tohto dojednania ako celku, ale len v rozsahu tento zákonný úrok prevyšujúcom. Žalovaný taktiež uviedol, že podľa v rozhodnom čase uzavretia úverovej zmluvy účinného § 53 ods. 6 Občianskeho zákonníka, výška odplaty za úver nesmela podstatne prevyšovať odplatu obvykle požadovanú za spotrebiteľský úver na finančnom trhu v obdobných prípadoch, pričom pri posudzovaní obdobnosti prípadov sa zohľadňoval aj spôsob a miera zabezpečenia záväzku spotrebiteľa, ktorá je podľa žalovaného iná v prípade poskytovania úverov bankami, ktoré okrem úroku majú z úveru aj iný príjem spočívajúci napr. v poplatkoch za vedenie účtu, za spracovanie platieb a pod., zatiaľ čo žalovaný je nebankovým subjektom, čo podľa neho žalobkyňa nezohľadňuje, pričom žalovaný poukázal, že priemerná RPMN za spotrebiteľské úvery v rozhodnom čase bola 45,66 %, takže žalovaným ako nebankovým subjektom určený úrok v tomto smere túto odplatu podstatne neprevyšoval, pretože o takéto podstatné prevýšenie by sa jednalo v prípade odklonu od priemernej odplaty o 25 - 27%. v súvislosti s tvrdením žalobkyne, že v zmluve o úvere nie je rozpísaná splátka úveru na splátku istiny, úrokov, prípadne iného jej príslušenstva, žalovaný uvádza, že túto požiadavku v čase uzavretia úverovej zmluvy účinný zákon o spotrebiteľských úveroch nevyžadoval a táto požiadavka podľa žalovaného by mala reálne opodstatnenie iba vtedy, ak by bol úver úročený viacerými rôznymi úrokovými sadzbami s tým, že ak by mala byť táto náležitosť súčasťou úverovej zmluvy, tak potom by zákonodarca duplicitne neupravil možnosť spotrebiteľa kedykoľvek vyžiadať si od veriteľa amortizačnú tabuľku. Napokon žalovaný vyjadril nesúhlasný postoj aj k tvrdeniu žalobkyne o absencii termínu konečnej splatnosti úveru v úverovej zmluve ako aj údaj o dobe trvania zmluvy, pretože podľa žalovaného sa termín konečnej splatnosti úveru zhoduje s termínom (dátumom) splatnosti poslednej splátky úveru, ktorý je uvedený v oznámení žalovaného o schválení úveru a pokiaľ ide o dobu trvania úverového vzťahu, tak z čl. 9 ods. 9.1. zmluvných dojednaní vyplýva, že zmluva je uzavretá na dobu neurčitú. Žalovaný argumentačne vyvracal aj tvrdenie žalobkyne o neprijateľnosti Dohody a poplatku za jej dojednanie s tým, že v tomto smere žalobkyňa okrem svojho tvrdenia toto žiadnym relevantným spôsobom neodôvodnila. Žalovaný tiež záverom uviedol, že zo žalobkyňou uvádzaných skutočností žiadna nezakladá jej právo na vydanie bezdôvodného obohatenia s tým, že zmluva o úvere je zmluvou odplatnou a teda je povinnosťou dlžníka okrem istiny zaplatiť veriteľovi aj úroky (odplatu), ktorej skutočnosti si žalobkyňa pri podpise úverovej zmluvy bola vedomá a zo žiadneho zákonného ustanovenia nevyplýva, že by mala vrátiť len istinu. Okrem toho žalovaný uplatnil námietku premlčania žalovaného nároku žalobkyne a to z dôvodu podľa neho uplynutia dvojročnej subjektívnej premlčacej lehoty na vydanie bezdôvodného obohatenia, ktorá začala podľa neho plynúť od 24.11.2014, kedy na zaplatenie úveru žalobkyňa učinila poslednú splátku. Na základe uvedeného sa žalovaný domáha, aby súd žalobu žalobkyne zamietol a priznal mu nárok na náhradu trov konania. Prílohou vyjadrenia žalovaného boli okrem žiadosti žalobkyne o poskytnutie revolvingového úveru z 09.01.2012 a oznámenia žalovaného o schválení úveru zo 16.01.2012 aj výpočet RPMN k úverovej zmluve; informácie o údajoch novoposkytnutých úveroch za tretí štvrtrok 2011 a inšpekčný záznam o kontrole vykonanej u žalovaného Slovenskou obchodnou inšpekciou 31.05.2011.

5. Podaním doručeným okresnému súdu 29.12.2017 žalobkyňa zaujala stanovisko (replika) k vyjadreniu žalovaného, pričom pokiaľ ide o výpočet RPMN zotrvala na svojom skoršom stanovisku, pričom zdôraznila, že aj zákon o spotrebiteľských úveroch v jeho znení účinnom ku dňu uzavretia úverovej zmluvy, konkrétne v jeho § 2 písm. d), l), i) a g) má za to, resp. pod celkovou výškou úveru rozumie celkovú sumu finančných prostriedkov reálne poskytnutých na základe spotrebiteľskej úverovej zmluvy, pričom celkovými nákladmi za jej poskytnutie sú všetky náklady vrátane poplatkov akéhokoľvek druhu. Preto podľa žalobkyne sú tvrdenia žalovaného jednako, že žalobkyni riadne poskytol úver vo výške uvedenej v úverovej zmluve a jednako jeho tvrdenia, že na základe tejto sumy správne vypočítal RPMN sú zavádzajúce, pričom v tejto spojitosti žalobkyňa ilustračne poukázala na rozhodnutie Súdneho dvora EÚ vo veci Radlinger a spol. proti FINWAY a.s. z 21.04.2016, podľa ktorého sa za sumu poskytnutého úveru nepovažujú náklady, ktoré si veriteľ účtuje za jeho poskytnutie a ktoré neboli spotrebiteľovi reálne vyplatené. V dôsledku, že žalovaný nesprávne zadefinoval sumu úveru, podľa žalobkyne, bola nesprávne vypočítaná aj RPMN, ktorej výpočet závisí od sumy resp. od celkovej výšky úveru, ktorou sumou mala byť v danom prípade iba suma 1 284,25 Eur, ktorá bola žalovaným reálne vyplatená žalobkyni, pričom s týmto vstupným údajom o výške úveru by podľa žalobkyne správne vypočítaná RPMN bola vo výške 97,66 % a nie 70,38 % (žalobkyňa predložila výpočet RPMN podľa interaktívnej kalkulačky na výpočet RPMN z portálu finančnej osvedy a ochrany finančného spotrebiteľa MF SR - FINinfo), ako to v úverovej zmluve uviedol žalovaný. Okrem toho žalobkyňa zdôraznila, že žalovaný jej nielenže reálne neposkytol úver v sume dojednanej v úverovej zmluve, ale si zo sumy úveru zúčtoval aj poplatok za službu o ktorej v čase jej údajného dojednania ani nebolo zrejmé, či ju žalobkyňa aj reálne využije a navyše Dohodu o tejto službe žalovaný v zmluve nijako nezvýraznil, aby bolo žalobkyni (spotrebiteľke) zrejmé, že sa okrem úverovej zmluvy jedná o ďalší právny úkon, ale žalovaný vytvoril dojem, ako keby so žalobkyňou uzavrel iba jeden právny úkon, ktoré konanie je podľa žalobkyne v rozpore s dobrými mravmi a teda podľa § 39 Občianskeho zákonníka sa v prípade Dohody jedná z toho dôvodu o neplatné dojednanie. Súčasne žalobkyňa podotkla, že v prípade žalovaným deklarovanej Dohody bolo už viackrát súdmi právoplatne rozhodnuté, že toto dojednanie je neplatné, v ktorom dôsledku by mal mať žalovaný povinnosť zdržať sa jej používania v spotrebiteľských zmluvách, čoho sa žalovaný však ani v tomto prípade nezdržal. V tejto spojitosti podľa žalobkyne o nesprávnom výpočte RPMN žalovaným svedčí aj fakt, že podľa § 2 písm. g) zákona o spotrebiteľských úveroch je povinnosťou veriteľa zahrnúť do jej výpočtu aj náklady na Dohodu, uzavretie ktorej je podmienkou poskytnutia úveru, čo je podľa žalobkyne nepochybne aj tento jej prípad, pretože už aj cit. „... zo štruktúry samotnej zmluvy, ktorá vo svojom formulárovom vyhotovení v bode 8. vôbec nevytvára priestor pre prípadné odmietnutie služby spotrebiteľom a upravuje službu ako imanentnú súčasť právneho vzťahu bez alternatívy“, je teda zrejmé, že v skutočnosti uzavretie Dohody bolo podmienkou pre poskytnutie úveru žalobkyni. Podľa žalobkyne kvôli transparentnosti, žalovanému nič nebránilo, aby túto službu upravenú v Dohode, žalobkyni ponúkol s časovým odstupom po uzavretí úverovej zmluvy. K otázke zmätočnosti RPMN v bodoch 5. a 6. úverovej zmluvy, žalobkyňa doplnila, že v prípade zmeny jej výšky v oprostí návrhu sa musí jednáť o nový návrh na uzavretie zmluvy, na uzavretie ktorej sa vyžadujú dva úplne obsahovo zhodné jednostranné právne úkony oboch zmluvných strán. V súvislosti s tvrdením žalovaného a výhradnej aplikácii Obchodného zákonníka na úpravu výšky úrokovej sadzby v čase uzavretia dotknutej úverovej zmluvy, žalobkyňa poukázala na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3 Ncdo 14/2014 z 21.04.2015, podľa ktorého sa právna úprava tretej vety § 52 ods. 2 Občianskeho zákonníka o prednostnej aplikácii občiansko-právnej normotvorby na spotrebiteľské vzťahy, použije aj na právne vzťahy založené pred jeho účinnosťou. V ostatnom pokiaľ ide o výšku úrokovej sadzby žalobkyňa zotrvala na svojom skoršom vyjadrení v žalobe, avšak svoju argumentáciu rozšírila o tvrdenie, že v úverovej zmluve zo 16.01.2012 bola nesprávne uvedená aj hodnota priemernej RPMN, pretože podľa údajov zverejnených Ministerstvom financií SR za 3. štvrtrok 2011 bola priemerná hodnota RPMN pri úvere v sume 1 500,- Eur so splatnosťou 1 - 5 rokov vo výške 31,22 %, pričom žalobca v úverovej zmluve zo 16.01.2012 uviedol, že priemerná RPMN je až 45,66 %, ktorý údaj je tak podľa žalobkyne nesprávny a zákonom taktiež sankcionovaný bezúročnosťou a bezpoplatkovosťou úveru. Pokiaľ ide o ďalšie, podľa žalobkyne absentujúce náležitosti úverovej zmluvy zo 16.01.2012 a to je rozpis vnútornej skladby jednotlivých splátok, doba trvania zmluvy a termín konečnej splatnosti úveru, tu žalobkyňa zotrvala na svojich skorších vyjadreniach, pričom navyše s odvolaním sa na judikatúru súdov uviedla, že pokiaľ ide o rozpis vnútornej skladby jednotlivých splátok a termín konečnej splatnosti úveru tak nepostačuje, aby tieto náležitosti boli uvedené len v oznámení veriteľa (žalovaného) o prijatí žiadosti spotrebiteľa o úver, pretože akceptáciu, ktorá obsahuje nové podmienky, ktoré neboli predtým súčasťou návrhu na uzavretie zmluvy, je treba považovať za nový návrh na uzavretie zmluvy, pretože predstavuje nový jednostranný prejav vôle účastníka zmluvy, takže tento by sa mohol stať súčasťou zmluvy až

po jeho akceptovaní zo strany spotrebiteľa (žalobkyne), čo sa v danom prípade nestalo. Pokiaľ ide o Dohodu, žalobkyňa navyše uviedla, že táto bola už opakovane súdmi deklarovaná ako nezákonná a aj napriek tomu, ju žalovaný naďalej používa v zmluvných vzťahoch so spotrebiteľmi. Na záver žalobkyňa v súvislosti s argumentom žalovaného, že žiadna právna norma neukladá dlžníkovi, aby pri úvere vrátil veriteľovi iba istinu, odkázala žalovaného na znenie zákona o spotrebiteľských úveroch s tým, že žalovaný jednako ako subjekt podnikajúci v oblasti poskytovania úverov a jednako, aj ako v početných súdnych sporoch strana sporu, by mal mať vedomosť o tom, že ním formulárove predpripravené úverové zmluvy nezodpovedajú požiadavkám zákona o spotrebiteľských úveroch na jej náležitosti s nedostatkom ktorých tento zákon spája bezúročnosť a bezpoplatkovosť úveru, ktoré príslušenstvo istiny by veriteľovi inak prináležalo. Preto podľa žalobkyne ak súd prejudiciálne ustáli bezpoplatkovosť a bezúročnosť úverovej zmluvy, potom je zrejmé, že žalovaný prijatím plnenia od žalobkyne nad rámec istiny sa bezdôvodne obohatil, ktoré obohatenie je povinný jej vydať z dôvodu jeho objektívnej zodpovednosti za spôsobený nezákonný stav. Napokon v súvislosti so žalovaným uplatnenou námietkou uplynutia dvojročnej subjektívnej premlčacej lehoty na vydanie bezdôvodného obohatenia, žalobkyňa uviedla, že žalovaný bez relevantného dôkazu iba uviedol, že žalobkyňa musela mať vedomosť, že sa žalovaný na jej úkor bezdôvodne obohatil už 24.11.2014, kedy na zaplatenie úveru žalobkyňa učinila poslednú splátku, avšak túto jej vedomosť v tomto okamihu nijako nepreukázal, pričom podľa žalobkyne sa o bezdôvodnom obohatení na svoj úkor dozvedela, až po porade so svojim právnym zástupcom, ktorý skontroloval náležitosti úverovej zmluvy a konštatoval ich nedostatky, z ktorého dôvodu ho žalobkyňa 24.10.2017 splnomocnila, aby ju vo veci vymoženia tohto bezdôvodného obohatenia od žalovaného zastupoval a od ktorého dátumu udelenia splnomocnenia, je podľa žalobkyne potrebné počítať subjektívnu premlčaciu lehotu, pretože až týmto dňom sa o bezdôvodnom obohatení preukázateľne dozvedela. Podľa žalobkyne totižto plynutie subjektívnej premlčacej lehoty na vydanie bezdôvodného obohatenia sa odvíja od okamihu, kedy oprávnená osoba nadobudla vedomosť o vzniku a dôvodoch bezdôvodného obohatenia a o tom, kto sa na jej úkor obohatil a nie od okamihu, kedy táto oprávnená osoba mohla toto len predpokladať, resp. by sa o tom mohla len domnievať, resp. by sa mohla o tom dozvedieť, pričom uvedené má podporovať aj záver Ústavného súdu SR v rozhodnutí sp. zn. III. ÚS 413/2013 z 03.09.2013, podľa ktorého cit. „... pre začiatok behu subjektívnej premlčacej doby ... sa vyžaduje skutočná, a nie iba predpokladaná vedomosť oprávneného o tom, že na jeho úkor bol získaný majetkový prospech, a o tom kto ho získal. Nie je rozhodujúce, že oprávnený sa mohol o tom dozvedieť pri vynaložení potrebnej starostlivosti.“, pričom k takejto vedomosti dochádza vtedy, kedy oprávnený zistí také skutkové okolnosti, ktoré mu umožnia uplatniť svoj nárok žalobou na súde. Z uvedených dôvodov žalobkyňa navrhovala, aby súd jej žalobe v celom rozsahu vyhovel.

6. K vyjadreniu (replika) žalobkyne, ktoré bolo právnej zástupkyňi žalovaného doručené 12.01.2018 sa žalovaný už nevyjadril.

7. Na výzvu okresného súdu, aby žalobkyňa uviedla dôvody na základe ktorých ustálila ňou od žalovaného požadovanú sumu 580,69 Eur a aby ustálila aj dátum, od ktorého požaduje od žalovaného úrok z omeškania, žalobkyňa reagovala prostredníctvom svojho právneho zástupcu podaním doručeným okresnému súdu 19.10.2020 v ktorom uviedla, že cit. „... na Zmluvu jednotlivými plneniami poukázala sumu vo výške 2.745 EUR. Poslednou splátkou v podobe započítania zaplatila 630,69 EUR, teda celkovo na Zmluvu poukázala žalovanému úhrady vo výške 3.325,69 EUR. Žalobkyňa by teda (s prihliadnutím na aplikáciu fikcie bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru vyplývajúceho zo Zmluvy) patrilo bezdôvodné obohatenie v celkovej výške 2.041,44 EUR (3.325,69 EUR - 1.284,25 EUR).“ a po odpočítaní žalovaným jej vráteného plnenia v sume 50,54 Eur cit. „... by žalobkyňa mohla reálne uplatňovať sumu 1.990,90 EUR (2.041,44 EUR - 50,54 EUR)“, avšak žalobkyňa si cit. „... z dôvodu právnej opatrnosti uplatnila plnenia v rámci 3 ročnej objektívnej premlčacej doby, t.j. len sumu 580,69 EUR...“ V súvislosti s ustálením dátumu od ktorého žalobkyňa požaduje priznanie úroku z omeškania, žalobkyňa uviedla, že cit. „... nedisponuje dôkazom o doručení predsporovej výzvy žalovanému, súdu však predkladá odpoveď žalovaného z dňa 16.05.2017 v obsahu ktorej žalovaný vyjadril svoj negatívny postoj k doručeniu danej veci k spokojnosti oboch strán mimosúdnou cestou. Uvedená odpoveď žalovaného je podľa názoru žalobkyne nespochybniteľným dôkazom o tom, že žalovaný predsporovú výzvu žalobkyne obdržal, v opačnom prípade by nebolo možné, aby na obsah predsporovej výzvy reagoval akýmkoľvek spôsobom.“

8. Na pojednávanie nariadené na 22.10.2020 sa nedostavila žalobkyňa ani jej právny zástupca, ktorí svoju neúčast' ospravedlnili písomným podaním doručeným okresnému súdu 27.08.2020 z dôvodu

hospodárnosti konania a so súhlasom konať a rozhodnúť v ich neprítomnosti, keďže cit. „... žalovaný neuplatnil na súde žiadne argumenty, ktoré by relevantne nárok žalobcu v tejto veci spochybňovali.“ Na pojednávanie sa nedostavil ani žalovaný a jeho právna zástupkyňa, ktorí svoju neúčasť ospravedlnili písomným podaním doručeným okresnému súdu 31.08.2020 z dôvodu hospodárnosti konania a so súhlasom konať a rozhodnúť v ich neprítomnosti. Vzhľadom na uvedené okresný súd po splnení zákonných podmienok, postupom podľa § 180 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“) vec prejednal a vo veci rozhodol v neprítomnosti sporových strán a ich právnych zástupcov.

9. Okresný súd vykonal dokazovanie vyjadreniami sporových strán a nimi priloženými listinnými dôkazmi, tak ako sú uvedené vyššie v tomto rozhodnutí a zistil tento skutkový stav.

10. Zo žiadosti žalobkyne o poskytnutie úveru vyplýva, že žalobkyňa 09.01.2012 žiadala žalovaného o poskytnutie úveru vo výške 1 500,- Eur, ktorý by splácala v 42-och mesačných splátkach po 80,37 Eur vždy k 14. dňu v mesiaci s tým, že celkovú čiastku, ktorú bude musieť zaplatiť, t.j. istina spolu s úrokmi z úveru, bude 3 375,54 Eur a to pri priemernej RPMN 45,66%, pri RPMN za úver vo výške 70,01 % a pri ročnej úrokovej sadzbe úveru vo výške 70,01% a taktiež žalobkyňa požiadala o priznanie revolvingu v sume 790,84 Eur, s tým, že ročná úroková sadzba revolvingu bude 76,21%, takže pri RPMN revolvingu 63,32% by žalobkyňa musela za poskytnutý revolving zaplatiť celkovo sumu 1 928,88 Eur.

11. Z oznámenia žalovaného (veriteľa) o schválení úveru zo 16.01.2012 vyplýva, že žalovaný oznamuje žalobkyňi schválenie poskytnutého úveru vo výške 1 500,- Eur, ktorý bude splácať v 42-och mesačných splátkach po 80,37 Eur so splatnosťou prvej splátky 14.02.2012 a so splatnosťou poslednej splátky 14.07.2015 s tým, že splátky mali byť splatné vždy k 14. dňu v mesiaci a to pri priemernej hodnote RPMN vo výške 45,66 %, pri RPMN úveru 70,38 % a pri ročnej úrokovej sadzbe úveru vo výške 70,01 %, celková čiastka, ktorú bude musieť žalobkyňa za úver zaplatiť (t.j. istina spolu s úrokmi z úveru) bol 3 375,54 Eur. Súčasne žalovaný oznámil žalobkyňi, že jej bola schválená výška revolvingu v sume 902,92 Eur, ktorý by mala splácať v splátkach po 80,37 Eur a to pri RPMN revolvingu 60,49 %, pri ročnej úrokovej sadzbe revolvingu 76,21 %, pričom celková dlžná čiastka, ktorú bude musieť žalobkyňa pri každom revolvingu zaplatiť bola 1 928,88 Eur. Žalovaný tiež žalobkyňi oznámil, že odplata za poskytnutie jej služby v zmysle čl. 8 ods. 8.1 písm. a) Dohody o poskytnutí služby bude v sume 215,75 Eur.

12. Podľa bodu 8.1. Dohody o poskytnutí služby (ďalej aj len „Dohoda“), je jej predmetom cit. „... záväzok Veriteľa poskytnúť Dlžníkovi na jeho žiadosť a po splnení nižšie uvedených podmienok, službu spočívajúcu v možnosti odkladu maximálne troch akýchkoľvek splátok úveru, resp. revolvingu poskytnutého na základe Žiadosti/Zmluvy uzavretej medzi Veriteľom a Dlžníkom (ďalej ako úver/revolving) a záväzok Dlžníka zaplatiť Veriteľovi odplatu a) za poskytnutie služby spočívajúcej v možnosti odkladu splatnosti splátok úveru vo výške 215,75 Eur a b) za poskytnutie služby spočívajúcej v možnosti odkladu splatnosti splátok revolvingu vo výške 112,08 Eur v prípade ak bude Dlžníkovi revolving poskytnutý. Odplatu je Veriteľ oprávnený na základe vlastného uváženia jednostranne znížiť, k čomu Dlžník udeľuje Veriteľovi svoj súhlas. Veriteľ je povinný písomne oznámiť Dlžníkovi stanovenú zníženú výšku odplaty, pričom písomné oznámenie bude tvoriť prílohu tejto Dohody o poskytnutí služby.“

13. Podľa bodu 8.4. tejto Dohody cit. „Odplata za poskytnutie odkladu splatnosti splátok úveru je splatná dňom uzavretia tejto Dohody o poskytnutí Dlžníka voči Veriteľovi na poskytnutie schválenej výšky úveru podľa článku 2.3 Zmluvných dojednaní Žiadosti/Zmluvy oproti pohľadávke Veriteľa voči Dlžníkovi na zaplatenie odplaty podľa ods. 8.1 písm. a) tejto Dohody o poskytnutí služby (resp. zníženej výšky odplaty) a to ku dňu poskytnutia úveru Dlžníkovi podľa článku 2.3. Zmluvných dojednaní Žiadosti/Zmluvy. Odplata za poskytnutie odkladu splatnosti splátok revolvingu je splatná dňom poskytnutia revolvingu Dlžníkovi. Veriteľ a Dlžník sa dohodli na započítaní vzájomných pohľadávok a to pohľadávky Dlžníka voči Veriteľovi na poskytnutie schválenej výšky revolvingu podľa článku 4.1. Zmluvných dojednaní Žiadosti/ Zmluvy oproti pohľadávke Veriteľa voči Dlžníkovi na zaplatenie odplaty podľa ods. 8.1 písm. b), tejto Dohody o poskytnutí služby (resp. zníženej výšky odplaty) a to ku dňu uskutočnenia revolvingu podľa článku 4.3. Zmluvných dojednaní Žiadosti/Zmluvy. Rozdiel bude uhradený na účet Dlžníka uvedený v článku 2 Žiadosti/Zmluvy.“

14. V oznámení z 09.12.2014 adresovanom žalobkyňi k úverovej zmluve č. 8300044194 žalovaný oznamuje žalobkyňi, že keďže úver splatila pred stanovenou lehotou jeho splatnosti, tak jej na jej účet žalovaný vracia nespotrebované úroky v sume 50,54 Eur a súčasne v ďalšom liste taktiež z 09.12.2014

označenom ako „Oznámenie“ žalovaný ďakuje žalobkyni, že využila jeho produkt a keďže v súlade s úverovou zmluvou č. 8300044194 žalobkyňa uhradila všetky svoje záväzky voči žalovanému, žalovaný konštatoval, že považuje zmluvný vzťah medzi ním a žalobkyňou za ukončený.

15. Listom z 25.04.2017 označeným ako „Úverová zmluva - predsporová výzva“ právny zástupca žalobkyne oznamuje žalovanému, že úverová zmluva č. 8300044194, ktorú žalovaný uzavrel so žalobkyňou 16.01.2012 nemá všetky zákonné náležitosti a tiež že obsahuje neprijateľné zmluvné dojednania, v ktorom dôsledku je potrebné považovať ju za bezúčinnú a bezplatkov, preto tiež vyzval žalovaného, aby navrhol ďalší postup na urovanie so žalobkyňou v lehote 14 dní od doručenia výzvy.

16. Listom zo 16.05.2017 žalovaný reagoval na predsporovú výzvu právneho zástupcu žalobkyne s tým, že mu oznámil, že zo žalovanému predloženého plnomocenstva nevyplýva, žeby bol právny zástupca oprávnený konať v mene žalobkyne s tým, že cit. „Vami zaslanú výzvu považujeme za neurčitú a po vecnej stránke za nedôvodnú, avšak vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti nie je možné s Vami akokoľvek bližšie komunikovať.“

17. V oznámení z 24.11.2014 adresovanom žalobkyni ju žalovaný informuje, že jej bol schválený úver č. 8500092110 v sume 1 500,- Eur s tým, že žalovaný vyhovel žiadosti žalobkyne a časť z tohto úveru v sume 630,69 Eur započítal na splatenie jej záväzkov z úverovej zmluvy č. 8300044194 zo 16.01.2012, takže po odpočítaní tejto sumy a sumy poplatku za poskytnutie úveru vo výške 150,- Eur bol žalobkyni 24.11.2014 vyplatený úver z tejto novej úverovej zmluvy v sume 719,31 Eur (1 500 - 630,69 - 150).

18. Z inšpekčného záznamu Slovenskej obchodnej inšpekcie vyplýva, že 31.05.2011 bola u žalovaného vykonaná kontrola ohľadom dodržiavania ustanovení zákona o spotrebiteľských úveroch, mimo iné aj so záverom, že cit. „Hodnota RPMN v zmluvách bola uvedená správne.“

19. Podľa § 52 ods. 1 až 4 Občianskeho zákonníka (ďalej len „OZ“) v znení účinnom ku dňu uzavretia úverovej zmluvy (ďalej len „v znení účinnom v rozhodnom čase“) „Spotrebiteľskou zmluvou je každá zmluva bez ohľadu na právnu formu, ktorú uzatvára dodávateľ so spotrebiteľom. Ustanovenia o spotrebiteľských zmluvách, ako aj všetky iné ustanovenia upravujúce právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, použijú sa vždy, ak je to na prospech zmluvnej strany, ktorá je spotrebiteľom. Odlišné zmluvné dojednania alebo dohody, ktorých obsahom alebo účelom je obchádzanie tohto ustanovenia, sú neplatné. Dodávateľ je osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy koná v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti. Spotrebiteľ je fyzická osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy nekoná v rámci predmetu svojej obchodnej činnosti alebo inej podnikateľskej činnosti.“

20. Podľa § 53 ods. 1 OZ v znení účinnom v rozhodnom čase „Spotrebiteľské zmluvy nesmú obsahovať ustanovenia, ktoré spôsobujú značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa (ďalej len „neprijateľná podmienka“). To neplatí, ak ide o zmluvné podmienky, ktoré sa týkajú hlavného predmetu plnenia a primeranosti ceny, ak tieto zmluvné podmienky sú vyjadrené určito, jasne a zrozumiteľne alebo ak boli neprijateľné podmienky individuálne dojednané.“

21. Podľa § 53 ods. 2 OZ v znení účinnom v rozhodnom čase „Za individuálne dojednané zmluvné ustanovenia sa nepovažujú také, s ktorými mal spotrebiteľ možnosť oboznámiť sa pred podpisom zmluvy, ak nemohol ovplyvniť ich obsah.“

22. Podľa § 53 ods. 3 OZ v znení účinnom v rozhodnom čase „Ak dodávateľ nepreukáže opak, zmluvné ustanovenia dohodnuté medzi dodávateľom a spotrebiteľom sa nepovažujú za individuálne dojednané.“

23. Podľa 53 ods. 4 pís, a), e) OZ v znení účinnom v rozhodnom čase „Za neprijateľné podmienky uvedené v spotrebiteľskej zmluve sa považujú najmä ustanovenia, ktoré má spotrebiteľ plniť a s ktorými sa nemal možnosť oboznámiť pred uzavretím zmluvy; umožňujú dodávateľovi, aby spotrebiteľovi nevydal ním poskytnuté plnenie aj v prípade, ak spotrebiteľ neuzavrie s dodávateľom zmluvu alebo od nej odstúpi.“

24. Podľa § 53 ods. 5 OZ v znení účinnom v rozhodnom čase „Neprijateľné podmienky upravené v spotrebiteľských zmluvách sú neplatné.“

25. Podľa § 53 ods. 6 OZ v znení účinnom v rozhodnom čase „Ak predmetom spotrebiteľskej zmluvy je poskytnutie peňažných prostriedkov, nesmie odplata podstatne prevyšovať odplatu obvykle požadovanú na finančnom trhu za spotrebiteľské úvery v obdobných prípadoch. Pri posudzovaní obdobnosti prípadov sa prihliada najmä na finančnú situáciu spotrebiteľa, spôsob a mieru zabezpečenia jeho záväzku, objem poskytnutých peňažných prostriedkov a lehotu splatnosti.“

26. Podľa § 53a ods. 1 OZ „Ak súd určil niektorú zmluvnú podmienku v spotrebiteľskej zmluve, ktorá sa uzatvára vo viacerých prípadoch, a je obvyklé, že spotrebiteľ obsah zmluvy podstatným spôsobom neovplyvňuje alebo vo všeobecných obchodných podmienkach za neplatnú z dôvodu neprijateľnosti takejto podmienky, alebo nepriznal plnenie dodávateľovi z dôvodu takejto podmienky, dodávateľ je povinný zdržať sa používania takejto podmienky alebo podmienky s rovnakým významom v zmluvách so všetkými spotrebiteľmi. Dodávateľ má rovnakú povinnosť aj vtedy, ak mu na základe takejto podmienky súd uložil vydať spotrebiteľovi bezdôvodné obohatenie, nahradiť škodu alebo zaplatiť primerané finančné zadosťučinenie. Rovnakú povinnosť má aj právny nástupca dodávateľa.“

27. Podľa § 54 ods. 1 a 2 OZ v znení účinnom v rozhodnom čase „Zmluvné podmienky upravené spotrebiteľskou zmluvou sa nemôžu odchyliť od tohto zákona v neprospech spotrebiteľa. Spotrebiteľ sa najmä nemôže vopred vzdať svojich práv, ktoré mu tento zákon priznáva, alebo si inak zhoršiť svoje zmluvné postavenie. V pochybnostiach o obsahu spotrebiteľských zmlúv platí výklad, ktorý je pre spotrebiteľa priaznivejší.“

28. Podľa § 40 ods. 1 OZ v znení účinnom v rozhodnom čase „Ak právny úkon nebol urobený vo forme, ktorú vyžaduje zákon alebo dohoda účastníkov, je neplatný.“

29. Podľa § 44 ods. 1 OZ v znení účinnom v rozhodnom čase „Zmluva je uzavretá okamihom, keď prijatie návrhu na uzavretie zmluvy nadobúda účinnosť. Mlčanie alebo nečinnosť samy o sebe neznamenajú prijatie návrhu.“

30. Podľa § 44 ods. 2 OZ v znení účinnom v rozhodnom čase „Prijatie návrhu, ktoré obsahuje dodatky, výhrady, obmedzenia alebo iné zmeny, je odmietnutím návrhu a považuje sa za nový návrh. Prijatím návrhu je však odpoveď, ktorá vymedzuje obsah navrhovanej zmluvy inými slovami, ak z odpovede nevyplyva zmena obsahu navrhovanej zmluvy.“

31. Podľa § 1 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o spotrebiteľských úveroch“) v znení účinnom v rozhodnom čase „Spotrebiteľským úverom na účely tohto zákona je dočasné poskytnutie peňažných prostriedkov na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere vo forme pôžičky, úveru, odloženej platby alebo obdobnej finančnej pomoci poskytnutej veriteľom spotrebiteľovi.“

32. Podľa § 1 ods. 8 zákona o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom v rozhodnom čase „Ustanoveniami tohto zákona nie sú dotknuté ustanovenia Občianskeho zákonníka ani osobitných predpisov.“

33. Podľa § 2 písm. a) a b) zákona o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom v rozhodnom čase „Na účely tohto zákona sa rozumie spotrebiteľom fyzická osoba, ktorá nekoná v rámci predmetu svojho podnikania alebo povolania; veriteľom fyzická osoba alebo právnická osoba, ktorá ponúka alebo poskytuje spotrebiteľský úver v rámci svojej podnikateľskej činnosti.“

34. Podľa § 2 písm. d) zákona o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom v rozhodnom čase „Na účely tohto zákona sa rozumie zmluvou o spotrebiteľskom úvere zmluva, ktorou sa veriteľ zaväzuje poskytnúť spotrebiteľovi spotrebiteľský úver a spotrebiteľ sa zaväzuje poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a zaplatiť celkové náklady spotrebiteľa spojené so spotrebiteľským úverom.“

35. Podľa § 2 písm. g) zákona o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom v rozhodnom čase „Na účely tohto zákona sa rozumie celkovými nákladmi spotrebiteľa spojenými so spotrebiteľským úverom všetky náklady vrátane úrokov, provízií, daní a poplatkov akéhokoľvek druhu, ktoré musí spotrebiteľ zaplatiť v súvislosti so zmluvou o spotrebiteľskom úvere a ktoré sú veriteľovi známe, okrem notárskych poplatkov; do celkových nákladov patria aj náklady na doplnkové služby súvisiace so zmluvou o spotrebiteľskom

úvere, a to najmä poisťné, ak spotrebiteľ musí navyše uzavrieť zmluvu o poskytnutí takejto doplnkovej služby, aby získal spotrebiteľský úver alebo aby ho získal za ponúkaných podmienok.“

36. Podľa § 9 ods. 1 zákona o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom v rozhodnom čase „Zmluva o spotrebiteľskom úvere musí mať písomnú formu. Každá zmluvná strana dostane najmenej jedno jej vyhotovenie v listinnej podobe alebo na inom trvanlivom médiu, ktoré je dostupné spotrebiteľovi.“

37. Podľa § 9 ods. 2 zákona o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom v rozhodnom čase „Zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí podľa Občianskeho zákonníka musí obsahovať tieto náležitosti:

- a) druh spotrebiteľského úveru,
- b) obchodné meno, sídlo a identifikačné číslo veriteľa, ak ide o právnickú osobu, alebo meno, priezvisko, miesto podnikania alebo adresu trvalého pobytu a identifikačné číslo veriteľa, ak ide o fyzickú osobu; ak je spotrebiteľský úver ponúkaný alebo zmluva o spotrebiteľskom úvere uzavieraná prostredníctvom finančného agenta, zmluva o spotrebiteľskom úvere obsahuje aj údaje o ňom v rozsahu údajov ako u veriteľa, podľa toho, či ide o finančného agenta právnickú osobu alebo fyzickú osobu,
- c) adresu predávajúceho, na ktorej môže spotrebiteľ uplatniť reklamáciu alebo sťažnosť,
- d) meno, priezvisko a adresu trvalého pobytu spotrebiteľa,
- e) identifikáciu osoby, ktorej vlastnícke právo k tovaru alebo službe neprechádza na spotrebiteľa okamihom odovzdania a prevzatia tovaru alebo služby, a podmienky nadobudnutia vlastníckeho práva k tomuto tovaru alebo službe spotrebiteľom,
- f) dobu trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere a termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru,
- g) celkovú výšku a konkrétnu menu spotrebiteľského úveru a podmienky upravujúce jeho čerpanie,
- h) opis tovaru alebo služby, na ktoré sa zmluva o spotrebiteľskom úvere vzťahuje, a cenu tovaru alebo služby, ak ide o spotrebiteľský úver vo forme odloženej platby za tovar alebo poskytnutú službu alebo ak ide o zmluvu o viazanom spotrebiteľskom úvere,
- i) úrokovú sadzbu spotrebiteľského úveru, podmienky, ktoré upravujú jej uplatňovanie, index alebo referenčnú úrokovú sadzbu, na ktorý je výška úrokovej sadzby spotrebiteľského úveru naviazaná, ako aj časové obdobia, v ktorých dochádza k zmene výšky úrokovej sadzby spotrebiteľského úveru, podmienky a spôsob vykonania tejto zmeny; ak sa za rôznych podmienok uplatňujú rôzne úrokové sadzby spotrebiteľského úveru, uvádzajú sa tieto informácie o všetkých uplatniteľných úrokových sadzbách spotrebiteľského úveru,
- j) ročnú percentuálnu mieru nákladov a celkovú čiastku, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, vypočítané na základe údajov platných v čase uzatvorenia zmluvy o spotrebiteľskom úvere; uvedú sa všetky predpoklady použité na výpočet tejto ročnej percentuálnej miery nákladov,
- k) výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, prípadné poradie, v ktorom sa budú splátky priraďovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami spotrebiteľského úveru na účely jeho splatenia,
- l) právo spotrebiteľa vyžiadať si výpis z účtu vo forme amortizačnej tabuľky podľa odseku 5, ak sa amortizuje istina na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere na dobu určitú, a to bezplatne a kedykoľvek počas celej doby trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere,
- m) súhrnný prehľad, ktorý obsahuje lehoty a podmienky splácania úrokov a súvisiacich pravidelných a nepravidelných poplatkov, ak sa poplatky a úroky majú platiť bez amortizácie istiny,
- n) prípadne poplatky za vedenie jedného alebo viacerých účtov, na ktorých sa zaznamenávajú platobné transakcie a čerpania, ak je otvorenie účtu povinné, spoločne s poplatkami za používanie platobných prostriedkov na platobné transakcie a čerpania a inými poplatkami vyplývajúcimi zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere a podmienkami, za akých sa tieto poplatky môžu zmeniť,
- o) úrokovú sadzbu, ktorá sa použije v prípade omeškania spotrebiteľa s platením splátok, a spôsob jej úpravy a prípadné poplatky pri neplnení zmluvy o spotrebiteľskom úvere,
- p) upozornenie týkajúce sa následkov nesplácania spotrebiteľského úveru,
- q) veriteľom vyžadované ručenie alebo poistenie,
- r) výšku poplatkov hradených spotrebiteľom za úkony notára, ak sú veriteľovi známe,
- s) informácie o právach podľa § 15 a podmienky ich uplatnenia,
- t) právo na splatenie spotrebiteľského úveru pred lehotou splatnosti, postup pri takom splatení spotrebiteľského úveru a spôsob určenia výšky poplatku za splatenie spotrebiteľského úveru pred lehotou splatnosti podľa § 16,
- u) spôsob zániku záväzku zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere,
- v) informáciu o možnosti mimosúdneho riešenia sporov zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere,

w) právo na odstúpenie od zmluvy o spotrebiteľskom úvere, lehotu, počas ktorej možno toto právo uplatniť, a ďalšie podmienky jeho vykonania vrátane informácie o povinnosti spotrebiteľa zaplatiť čerpanú istinu a príslušný úrok podľa § 13 ods. 3, ako aj o výške úroku za deň alebo o spôsobe jej výpočtu,

x) názov a adresu príslušného kontrolného orgánu podľa § 23,

y) priemernú hodnotu ročnej percentuálnej miery nákladov na príslušný spotrebiteľský úver platnú k dňu podpisu zmluvy o spotrebiteľskom úvere, zverejnenú podľa § 21 ods. 2 za príslušný kalendárny štvrtrok; platnou priemernou hodnotou ročnej percentuálnej miery nákladov na príslušný spotrebiteľský úver pri zmluvách o spotrebiteľskom úvere uzatvorených do 15 kalendárnych dní po zverejnení priemernej hodnoty ročnej percentuálnej miery nákladov za príslušný kalendárny štvrtrok je priemerná hodnota ročnej percentuálnej miery nákladov na príslušný spotrebiteľský úver za predchádzajúci kalendárny štvrtrok. “

38. Podľa § 9 ods. 3 zákona o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom v rozhodnom čase „Ak zmluva o spotrebiteľskom úvere na dobu určitú obsahuje dohodu o amortizácii istiny, je veriteľ povinný poskytnúť spotrebiteľovi výpis z účtu vo forme amortizačnej tabuľky, a to bezplatne a kedykoľvek počas celej doby trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere.“

39. Podľa § 9 ods. 6 zákona o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom v rozhodnom čase „Spotrebiteľ sa nemôže vzdať práv, ktoré mu vyplývajú z tohto zákona.“

40. Podľa § 11 ods. 1 zákona o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom v rozhodnom čase „Poskytnutý spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov, ak

a) zmluva o spotrebiteľskom úvere nemá písomnú formu podľa § 9 ods. 1 a neobsahuje náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. a) až k), r) a y) a § 10 ods. 1,

b) je v zmluve o spotrebiteľskom úvere uvedená nesprávne ročná percentuálna miera nákladov v neprospech spotrebiteľa.“

41. Podľa § 19 ods. 1, 2 a 5 zákona o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom v rozhodnom čase „Ročná percentuálna miera nákladov spotrebiteľského úveru sa vypočíta podľa vzorca uvedeného v prílohe č. 2. Na účely výpočtu ročnej percentuálnej miery nákladov sa použijú celkové náklady spotrebiteľa spojené so spotrebiteľským úverom s výnimkou poplatkov, ktoré musí spotrebiteľ zaplatiť za nedodržanie akýchkoľvek záväzkov ustanovených v zmluve o spotrebiteľskom úvere, a iných poplatkov okrem kúpnej ceny, ktorú je spotrebiteľ povinný zaplatiť za kúpu tovaru alebo uskutočnenie služieb bez ohľadu na to, či sa operácia vykoná v hotovosti alebo na úver. Náklady na vedenie účtu, na ktorom sa zaznamenávajú platobné transakcie a čerpania, náklady na používanie platobných prostriedkov na platobné transakcie a čerpania a ostatné náklady na platobné transakcie sa zahrnú do celkových nákladov spotrebiteľa spojených s úverom, ak otvorenie účtu nie je dobrovoľné a náklady na účet neboli zrozumiteľne a samostatne uvedené v zmluve o spotrebiteľskom úvere alebo v akejkoľvek inej zmluve uzavretej so spotrebiteľom. Ak je to potrebné, môžu sa pri výpočte ročnej percentuálnej miery nákladov použiť dodatočné predpoklady uvedené v prílohe č. 2.“

42. Podľa § 23 ods. 1 zákona o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom v rozhodnom čase „Kontrolu dodržiavania povinností ustanovených týmto zákonom vykonáva Slovenská obchodná inšpekcia, ak osobitný zákon neustanovuje inak; toto ustanovenie sa nevzťahuje na vedenie registra veriteľov.“

43. Podľa § 23 ods. 2 písm. bb), bod 4. zákona o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom v rozhodnom čase „Ak orgán kontroly podľa odseku 1 zistí nedostatky v činnosti veriteľa alebo finančného agenta spočívajúce v nedodržiavaní alebo v obchádzaní ustanovení tohto zákona, je oprávnený podľa závažnosti, rozsahu, dĺžky trvania, následkov a povahy zistených nedostatkov veriteľovi alebo finančnému agentovi uložiť pokutu do 70 000 eur a pri opakovanom alebo závažnom nedostatku až do výšky 140 000 eur veriteľovi, ak pri výpočte ročnej percentuálnej miery nákladov nepostupuje podľa § 19.“

44. Podľa § 290 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“) „Spotrebiteľský spor je spor medzi dodávateľom a spotrebiteľom vyplývajúci zo spotrebiteľskej zmluvy alebo súvisiaci so spotrebiteľskou zmluvou.“

45. Podľa § 298 ods. 1 CSP „Súd môže v rozsudku, ktorý sa týka spotrebiteľského sporu, aj bez návrhu vysloviť, že určitá zmluvná podmienka používaná dodávateľom v spotrebiteľskej zmluve alebo v iných zmluvných dokumentoch súvisiacich so spotrebiteľskou zmluvou je neprijateľná; v takom prípade súd uvedie vo výroku rozsudku znenie tejto zmluvnej podmienky, ako bolo dohodnuté v spotrebiteľskej zmluve alebo v iných zmluvných dokumentoch súvisiacich so spotrebiteľskou zmluvou.“

46. Podľa § 298 ods. 2 CSP „Ak súd určil niektorú zmluvnú podmienku v spotrebiteľskej zmluve alebo v iných zmluvných dokumentoch súvisiacich so spotrebiteľskou zmluvou za neplatnú z dôvodu neprijateľnosti takej zmluvnej podmienky, nepriznal plnenie dodávateľovi z dôvodu takej zmluvnej podmienky alebo mu na základe takej zmluvnej podmienky uložil povinnosť vydať spotrebiteľovi bezdôvodné obohatenie, nahradiť škodu alebo zaplatiť primerané finančné zadostučinenie, súd aj bez návrhu výslovne uvedie vo výroku rozsudku znenie tejto zmluvnej podmienky, ako bolo dohodnuté v spotrebiteľskej zmluve alebo v iných zmluvných dokumentoch súvisiacich so spotrebiteľskou zmluvou.“

47. Podľa § 451 ods. 1 a 2 OZ „Kto sa na úkor iného bezdôvodne obohatí, musí obohatenie vydať. Bezdôvodným obohatením je majetkový prospech získaný plnením bez právneho dôvodu, plnením z neplatného právneho úkonu alebo plnením z právneho dôvodu, ktorý odpadol, ako aj majetkový prospech získaný z nepoctivých zdrojov.“

48. Podľa § 457 OZ „Ak je zmluva neplatná alebo ak bola zrušená, je každý z účastníkov povinný vrátiť druhému všetko, čo podľa nej dostal.“

49. Podľa § 100 ods. 1 OZ „Právo sa premlčí, ak sa nevykonalo v dobe v tomto zákone ustanovenej (§ 101 až 110). Na premlčanie súd prihliadne len na námietku dlžníka. Ak sa dlžník premlčania dovoľá, nemožno premlčané právo veriteľovi priznať.“

50. Podľa § 107 ods. 1, 2 a 3 OZ „Právo na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia sa premlčí za dva roky odo dňa, keď sa oprávnený dozvie, že došlo k bezdôvodnému obohateniu a kto sa na jeho úkor obohatil. Najneskôr sa právo na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia premlčí za tri roky, a ak ide o úmyselné bezdôvodné obohatenie, za desať rokov odo dňa, keď k nemu došlo. Ak sú účastníci neplatnej alebo zrušenej zmluvy povinní navzájom si vrátiť všetko, čo podľa nej dostali, prihliadne súd na námietku premlčania len vtedy, ak by aj druhý účastník mohol premlčanie namietat.“

51. Podľa § 563 OZ „Ak čas splnenia nie je dohodnutý, ustanovený právnym predpisom alebo určený v rozhodnutí, je dlžník povinný splniť dlh prvého dňa po tom, čo ho o plnenie veriteľ požiadal.“

52. Podľa § 216 ods. 1 a 2 CSP „Súd je viazaný žalobným návrhom žalobcu. Súd môže prekročiť žalobný návrh a prisúdiť viac, než čoho sa strany domáhajú, iba vtedy, ak určitý spôsob usporiadania vzťahu medzi stranami vyplýva z osobitného predpisu.“

53. Vykonaným dokazovaním mal okresný súd v prvom rade za preukázané, že medzi žalobkyňou a žalovaným nepochybne existuje občianskoprávny záväzkový vzťah spotrebiteľského charakteru a to titulom nimi uzavretej úverovej zmluvy zo 16.01.2012, ktorá je spotrebiteľskou zmluvou, pretože žalovaný ako právnická osoba poskytol žalobkyňi ako fyzickej osobe úver v rámci predmetu svojho podnikania, pričom žalobkyňa nekonala v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti, t.j. úver jej bol poskytnutý za iným účelom, ako za účelom výkonu zamestnania, povolania alebo podnikania. Žalovaný nepopieral postavenie žalobkyne v zmluvnom vzťahu ako spotrebiteľa, ani spotrebiteľský charakter úveru. Preto nemôžu byť pochybnosti o použití ustanovení Občianskeho zákonníka na posúdenie náležitostí celej úverovej zmluvy, vrátane podmienok, za ktorých bol úver poskytnutý, ako aj právnych predpisov, ktoré upravujú právne vzťahy spotrebiteľského charakteru (zákon o spotrebiteľských úveroch).

54. Žalobkyňa sa podanou žalobou domáha voči žalovanému vydania jej bezdôvodného obohatenia a to titulom vrátenia jej sumy, o ktorú sumu mala žalobkyňa preplatiť žalovaným jej poskytnutú sumu istiny úveru aj o sumu úrokov a poplatkov a to na tom základe, že úverovú zmluvu zo 16.01.2012, ktorá bola právnym podkladom pre poskytnutie úveru žalobkyňi, je podľa žalobkyne kvôli absencii jej obligatórnych zákonných náležitostí potrebné považovať za bezúročnú a bezpoplatkovú. Z uvedeného dôvodu skôr, ako by bol okresný súd ustáľil dôvodnosť a výšku žalobkyňou žalovanej sumy, sa okresný súd musel, ako s

otázkou predbežnou, zaoberať tým, či úverová zmluva uzavretá 16.01.2012 medzi sporovými stranami má alebo nemá všetky zákonné náležitosti v súlade s cit. zákonom o spotrebiteľských úveroch a teda či jej (ne)svedčí bezpoplatkovosť a bezúročnosť, podľa tvrdenia žalobkyne.

55. Najsamprv však okresný súd, pred preskúmaním zákonných náležitostí dotknutej úverovej zmluvy musel „zadefinovať“ typ úveru na jej základe poskytnutý. Keďže dotknutá úverová zmluva je označená ako revolvingová, je podľa okresného súdu nevyhnutným uviesť základné znaky revolvingu, ktorý je úver, ktorý umožňuje klientovi čerpať poskytnuté finančné prostriedky opakovane. Môže byť poskytnutý aj formou kreditnej karty, pri ktorých je klientovi poskytnutý úverový rámec a ak klient vyčerpá časť alebo celý úverový rámec a následne vyčerpanú sumu splatí jednorazovo, resp. jeho časť povinnou minimálnou splátkou hneď po pripísaní tejto úhrady má opäť k dispozícii celý úverový rámec, resp. jeho časť, ktorá nie je vyčerpaná a ktorá sa zaplatenými splátkami zvyšuje. Vzhľadom na uvedené okresný súd dospel k záveru, že predložená úverová zmluva zo 16.01.2012, aj napriek jej označeniu ako revolvingová, nie je v skutočnosti zmluvou o poskytnutí revolvingového úveru, pretože nenapĺňa jeho podstatné znaky. Okresný súd podľa obsahu zmluvy posúdil túto ako zmluvu úverovú, na základe ktorej bol žalobkyňi poskytnutý klasický spotrebný úver v sume 1 284,25 Eur, keďže splácanie jednotlivých súm žalobkyňou nemalo za následok automatické zvyšovanie úverového rámca. O uvedenom svedčí aj dojednanie o výške mesačnej splátky, počte splátok, jednorázové poskytnutie finančných prostriedkov na účet a pod., čo pri revolvingu nie je možným. Aj keď v dotknutej úverovej zmluve boli dojednania okrem spotrebného úveru aj ohľadne revolvingu, tak zo žiadneho z predložených dôkazov nevyplýva, že by žalobkyňa čerpala aj revolving. V tomto smere, pokiaľ ide o označenie úverovej zmluvy a tomu zodpovedajúcemu jej obsahu, možno uvažovať aj o zámernom klamaní spotrebiteľa, pretože je nepochybné, že priemerný spotrebiteľ nemôže mať prehľad o náležitostiach zmlúv jednotlivých typov úverov, zvlášť pri tak neprehľadných zmluvách a množstve údajov v nej uvedených v spodnej časti (dopísaných rukou), ako boli okresnému súdu predložené v tomto prípade.

56. Prv, ako okresný súd začal skúmať zákonné náležitosti úverovej zmluvy zo 16.01.2012, okresný súd preskúmal žalobkyňou taktiež napádané zmluvné dojednanie v bode 8. označené ako cit. „Dohoda o poskytnutí služby“ (ďalej len „Dohoda“), nachádzajúce sa v listine (ako jej súčasť) označenej ako cit. „Žiadosť o poskytnutie revolvingového úveru/Zmluva o revolvingovom úvere“, pričom vykonaným dokazovaním hodnotiac dôkazy jednotlivo i vo vzájomnej súvislosti okresný súd dospel k záveru, že poplatok 215,75 Eur, ktorý dojednal žalovaný so žalobkyňou ako spotrebiteľkou, spočívajúci v možnosti odkladu splatnosti maximálne troch akýkoľvek splátok úveru, je neprijateľnou zmluvnou podmienkou. Z vykonaného dokazovania (z predloženej úverovej zmluvy), ako aj z rozhodovacej činnosti okresného súdu je zrejmé, že žalovaný (veriteľ) pri poskytnutí úveru okamžite stiahne spotrebiteľovi, ako aj v danom prípade žalobkyňi stiahol poplatok za vyššie uvedenú službu a to bez ohľadu na to, či žalobkyňa službu spočívajúcu v odklade splátok využila alebo nie. Takáto dohoda podľa názoru okresného súdu spôsobuje hrubú nerovnováhu práv a povinností účastníkov zmluvného vzťahu v neprospech spotrebiteľa (žalobkyne). Spotrebiteľská zmluva nesmie obsahovať ustanovenia, ktoré spôsobujú značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa a pokiaľ zmluva obsahuje takéto neprijateľné podmienky, tak tieto sú neplatné. Uvedené zmluvné dojednanie nie je možné kvalifikovať ani ako individuálne dojednané, pretože za také sa považuje iba dojednanie, ktoré si vyhradí (požiada oň) sám spotrebiteľ, avšak v danom prípade z predložených listín nevyplýva, že by si uzavretie predmetnej Dohody výslovne vymienila žalobkyňa, t.j. aby bola uzavretá z jej iniciatívy a vzhľadom na charakter tejto Dohody, ktorá je neoddeliteľnou súčasťou textu vopred predtlačeneho formulára žiadosti vyplňanej žalobkyňou o poskytnutie jej úveru, t.j. Dohoda bola súčasťou typovej spotrebiteľskej úverovej zmluvy zo 16.01.2012, a to iba ako jeden z bodov jej textu (bod 8.), nemožno mať ani za to, že žalobkyňa mala reálnu možnosť akýmkoľvek spôsobom ovplyvniť jej obsah. Žalovaný síce uviedol, že žalobkyňa sa mohla rozhodnúť tú časť typovej spotrebiteľskej zmluvy, ktorá pojednávala o tzv. „Dohode o poskytnutí služby“ nepodpísať, avšak v tejto súvislosti je nutné podotknúť, že táto Dohoda bola žalobkyňi predložená súčasne s typovou žiadosťou o zmluvu o úver, a teda žalobkyňa mohla ľahko nadobudnúť dojem, že ide iba o jednu zmluvu, ktorú musí podpísať ak má záujem o úver, toľž ak označenie tohto typového formulára, ktorého bola predmetná Dohoda súčasťou v jeho bode 8., bola v záhlaví označená iba ako cit.: „Žiadosť o poskytnutie revolvingového úveru / Zmluva o revolvingovom úvere“, t.j. v záhlaví nie je ani len zmienka o tom, že sa má jednať aj o tzv. „Dohodu o poskytnutí služby.“ V danom prípade bola teda žalobkyňa (spotrebiteľ) povinná zaplatiť za službu, o ktorej ešte nevedela či ju v budúcnosti využije alebo nie. Požadovanie úhrady administratívneho poplatku je bez pochyb neprijateľnou zmluvnou podmienkou, keďže dodávateľ vyžaduje od spotrebiteľa

splnenie finančného záväzku za plnenie, ktoré mu po materiálnej stránke nie je dodané. Pri poplatkoch zo spotrebiteľského úveru je totiž nevyhnutné, aby sa nimi platilo skutočné plnenie spotrebiteľovi a v jeho záujme. Na podporu dôvodov a argumentácie možno poukázať aj na rozhodnutie Vrchného krajského súdu v Karlsruhe sp. zn. AZ17U 192/2010 z 03.05.2010, v ktorom sa konštatuje, že poplatky za spracovanie pri poskytnutí spotrebiteľského úveru sú neprijateľné: „Ak banka od spotrebiteľov požaduje poplatok za spracovanie pri poskytovaní spotrebiteľského úveru, poškodzuje tým spotrebiteľov a vystavuje ich neprijateľnému vedľajšiemu dojednaniu o cene... Preverenie úverovej spoľahlivosti (bonity) a výšky úrokovej miery, ktorými banka odôvodňovala vyrubenie poplatku za spracovanie pri poskytovaní úveru Vrchní krajský súd odmietol a uzavrel, že uvedené činnosti vykonáva banka vo vlastnom ekonomickom záujme minimalizovať nevyhnutnosť vlastných pohľadávok. Spotrebiteľ dôvodne a v dobrej viere očakáva, že banka mu poradenstvo a informácie o poskytnutí úveru poskytne zadarmo. V konečnom dôsledku predstavuje zmluvná podmienka neprijateľné zaťaženie spotrebiteľa, pretože je spotrebiteľovi účtovaný poplatok bez toho, aby banka spotrebiteľovi poskytovala skutočné protiplnenie.“ (napr. rozhodnutie Okresného súdu Prešov sp. zn. 11C/42/2012 z 11.09.2013, Krajského súdu v Prešove sp. zn. 5Co/219/2013 z 21.08.2014, rozhodnutie Okresného súdu Bardejov sp. zn. 3 Csp 22/2016 z 23.10.2017 spod.).

57. Žalobkyňa si tak podpisom uvedenej úverovej zmluvy zo 16.01.2012, resp. presnejšie žiadosti o jej uzavretie, ktorá jej bola predložená na podpis na vopred pripravenom formulári a ktorej súčasťou bola aj Dohoda, ako ďalší právny úkon, nepochybne zhoršila svoje postavenie, pretože sama nemala žiadny dosah na jej obsah a ako spotrebiteľ ak chcela úver, mohla len podpísať aj dojednanie o Dohode, zrejme s dôverou, že žalovaný voči nej postupuje s odbornou starostlivosťou a podpisuje iba listiny nevyhnutné k získaniu úveru. V okolnostiach veci je nie zanedbateľnou aj skutočnosť, že predmetnú žiadosť o poskytnutie úveru navyše žalobkyňa nevypisovala v čase svojej vyššej bdelosti, ale na začiatku zmluvného vzťahu, teda v čase, keď spotrebiteľa, často pod vplyvom finančnej núdze, pri uzatváraní zmluvy opomenú zachovať náležitú obozretnosť. Navyše znenie úverovej zmluvy zostavil sám veriteľ (žalovaný) vo vopred pripravenej formulárovej podobe, pričom jednostranne tak určil jej dojednania, avšak aby zmluva uzavretá so spotrebiteľom bola právom akceptovateľná ako prejav zmluvnej autonómie, musí byť výsledkom slobodnej vôle oboch zmluvných strán, pričom slobodná vôľa vyžaduje informácie o možnosti voľby medzi viacerými riešeniami a informácie o tom, čo tá ktorá voľba konkrétne znamená, avšak v danom prípade vzhľadom na uvedený spôsob dojednania Dohody, ktorá tak bola v konečnom dôsledku podmienkou pre uzatvorenie úverovej zmluvy a teda pre získanie úveru, toto dojednanie spôsobilo hrubú nerovnováhu v právach a povinnostiach účastníkov v neprospech spotrebiteľa (žalobkyne).

58. Navyše okresný súd podotýka, že dojednanie uvedeného poplatku v zmienenej Dohode, bolo už viac krát právoplatne judikované (vyhlásené) za neprijateľné, a preto má žalovaný v zmysle § 53a ods. 1 Občianskeho zákonníka povinnosť zdržať sa používania takejto neprijateľnej podmienky alebo podmienky s rovnakým významom v zmluvách so všetkými spotrebiteľmi. Pokiaľ žalovaný takúto povinnosť nerešpektuje a takúto neprijateľnú podmienku naďalej používa, okresnému súdu neostáva iná možnosť ako opätovne vyhlásiť zmluvnú podmienku za neprijateľnú, tak ako to je uvedené vo výroku II. tohto rozhodnutia, pretože iný postoj okresného súdu by znamenal akceptovanie žalovaným vyvolaného protiprávneho stavu.

59. Následne, za účelom overenia dôvodnosti žalobkyňou požadovaného vydania bezdôvodného obohatenia, ktoré žalobkyňa požaduje v príčinnej súvislosti s ňou tvrdenou absenciou zákonných náležitostí úverovej zmluvy zo 16.01.2012, absenciu ktorých zákon sankcionuje bezúročnosťou a bezpoplatkovosťou úveru, o ktorú sumu príslušenstva mala žalobkyňa jej poskytnutý úver preplatiť, čím poskytla žalovanému plnenie bez právneho dôvodu, bez toho, aby k tomu bola povinná, okresný súd skúmal danosť zákonných náležitostí tejto úverovej zmluvy v zmysle účinného znenia zákona o spotrebiteľských úveroch v čase jej uzavretia.

60. V tejto súvislosti okresný súd podotýka, že úverová zmluva zo 16.01.2012 neobsahuje obligatórne náležitosti podľa v rozhodnom čase účinného znenia cit. § 9 ods. 2 písm. f), i), j) a k) zákona o spotrebiteľských úveroch a to dobu trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere; úrokovú sadzbu zodpovedajúcu dobrým mravom; správnu ročnú percentuálnu mieru nákladov a jej výpočet na základe údajov platných v čase uzatvorenia zmluvy o spotrebiteľskom úvere a výšku, počet a termíny splátok

istiny, úrokov a iných poplatkov, prípadné poradie, v ktorom sa budú splátky priradovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami spotrebiteľského úveru na účely jeho splatenia.

61. Pokiaľ ide o náležitosť podľa cit. § 9 ods. 2 písm. f) zákona o spotrebiteľských úveroch a to uvedenie celkovej doby trvania úverového vzťahu medzi žalobkyňou a žalovaným, podľa okresného súdu túto náležitosť si nemožno zamieňať s údajom o dátume konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru (v danom prípade 14.07.2015), a to už aj z dôvodu, že ak by zákonodarca mal v úmysle stotožniť tieto dva pojmy, neuvádzal by ich v zákonomnom znení osve, ako aj z dôvodu, že neuvedením tejto skutočnosti sa úverová zmluva stáva pre spotrebiteľa málo transparentná a výpovedná, keďže spotrebiteľ by mal mať poskytnuté prehľadné informácie o úvere bez potreby použitia kalkulačky (t.j. napr. bez toho aby bol nútený odpočítavať si od konečného dátumu splatnosti počiatočný dátum splatnosti a pod., pozn.), pričom treba mať stále na zreteli, že žalovaný (dodávateľ) poskytuje úverové služby neurčitému počtu klientov na rôznej úrovni vyspelosti, pričom aj spotrebiteľ s priemernými schopnosťami by mal mať reálnu predstavu o dobe, počas ktorej bude zaťažený bremenom splácania svojho finančného záväzku pochádzajúceho z úverového vzťahu. Okrem toho, podľa okresného súdu údaj o dobe trvania úverovej zmluvy nie je možné stotožňovať ani s údajom o počte splátok (42 splátok), ktorými mala žalobkyňa jej poskytnutý úver žalovanému splatiť a to v uvedenom kontexte podľa okresného súdu už aj len z dôvodu, že aj v tomto prípade, ak by tomu tak bolo (t.j. žeby tieto pojmy bolo možné stotožniť, pozn.), tak zákonodarca by logicky nevyžadoval uvedenie oboch týchto parametrov úveru v úverovej zmluve osve [počet splátok - cit. § 9 ods. 2 písm. k) zákona o spotrebiteľských úveroch; doba trvania - cit. § 9 ods. 2 písm. f) zákona o spotrebiteľských úveroch], ale uspokojil by sa iba s uvedením jedného z nich. Avšak práve v záujme ochrany spotrebiteľa ako slabšej zmluvnej strany v spotrebiteľsko - dodávateľskom vzťahu, v záujme neponechať spotrebiteľa, aby si sám práčne z dodávateľom uvedených údajov úveru sám vypočítaval jeho iné parametre, zákonodarca vyslovene vyžaduje, aby v úverovej zmluve bola uvedená tak doba trvania úverového vzťahu ako aj počet splátok. V tomto smere podľa okresného súdu sa nejedná len o vec výkladu aplikovanej právnej normy, ale ide o explicitne (jasne a presne) formulovaný zákonný imperatív ohľadne náležitosti úverovej zmluvy, ktorého porušenie je taktiež explicitne sankcionované zákonom predvídaným spôsobom a to bezpoplatkovosťou a bezúročnosťou úveru. A ak by aj bol žalovaný (dodávateľ) toho názoru, že sa jedná o vec výkladu cit. § 9 ods. 2 písm. f) a k) zákona o spotrebiteľských úveroch (okresný súd tento názor nezdiera, pozn.), tak aj v tomto prípade by platilo, a to opäť v záujme ochrany spotrebiteľa, v spotrebiteľských vzťahoch univerzálne zákonodarcom v cit. § 54 ods. 2 OZ proklamované výkladové pravidlo, podľa ktorého v prípade pochybností o obsahu úverových zmlúv je vždy uprednostnený výklad pre spotrebiteľa priaznivejší. Okresný súd je tiež názoru, že zodpovednosť žalovaného za nerešpektovanie zákonného imperatívu na explicitný obsah úverovej zmluvy, podľa ktorého musí byť v nej uvedený nie len údaj o počte splátok [§ 9 ods. 2 písm. k) zákona o spotrebiteľských úveroch], ale aj údaj o dobe trvania úverového vzťahu [§ 9 ods. 2 písm. f) zákona o spotrebiteľských úveroch], by nebolo možné prenášať ani na plecia spotrebiteľa (žalobkyne) s odvolávaním sa na jeho/jej matematické zručnosti a vyspelosť, pretože žalovaný (dodávateľ), ktorý podniká v oblasti poskytovania spotrebiteľských úverov musí mať na zreteli nielen rôznorodosť svojej klientely z hľadiska jej zručnosti a vyspelosti, ale aj okolnosti za ktorých spotrebiteľia o úver žiadajú, potrebujú a chcú, pričom často krát za týchto okolností aj seba viac vyspelý spotrebiteľ stráca ostražitosť a pozornosť k tomu, aby svojim „zodpovedným“ prístupom mal ešte nahrádzať povinnosti dodávateľa a práčne hľadať, domýšľať si, či vypočítavať si parametre úveru, ktorých umiestnenie v úverovej zmluve, zákonodarca majú už všetko toto na zreteli, už explicitne (obligatórne) zákonne vyžaduje a aj zákonom predvídaným spôsobom sankcionuje.

62. Na tomto mieste okresný súd uvádza, že keďže absencia, čo už i len jednej zákonnej náležitosti v úverovej zmluve v zmysle cit. § 11 ods. 1 písm. a) zákona o spotrebiteľských úveroch, odôvodňuje legitímne prijať záver o bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru, by už nebolo azda ani potrebným zaoberať sa ďalšími dôvodmi, pre ktoré okresný súd dotknutý úverový vzťah medzi žalobkyňou a žalovaným za taký vyhodnotil, avšak z dôvodu presvedčivosti svojho odôvodnenia sa okresný súd venoval aj ďalším žalobkyňou namietaným dôvodom.

63. Okresný súd sa na prvý pohľad nestotožňuje s tvrdením žalobkyne o absencii zákonnej náležitosti podľa cit. § 9 ods. 2 písm. f) zákona o spotrebiteľských úveroch, ktorou je uvedenie termínu konečnej splatnosti úveru, ktorý by v zmysle zákonnej dikcie mal byť uvedený presným označením dňa, mesiaca a roku konečnej splatnosti úveru, pretože sa jedná o údaj ktorý je absolútne identický s dátumom v poradí poslednej splátky úveru a ktorý údaj je v oznámení žalovaného (dodávateľa) o schválení úveru uvedený dňom 14.07.2015, avšak dojednanie ohľadom tohto parametra v dotknutej úverovej zmluve považuje okresný súd za neplatné z dôvodu, že tento údaj, ako už bolo uvedené, je uvedený iba v akceptácii žalovaného, t.j. v oznámení žalovaného (dodávateľa) o schválení úveru, avšak bez toho,

aby tento údaj bol už aj v návrhu žalobkyne na uzavretie úverovej zmluvy, t.j. v jej žiadosti, v ktorom dôsledku, podľa okresného súdu s poukazom na cit. § 44 ods. 2 Občianskeho zákonníka, je vyjadrenie žalovaného k návrhu žalobkyne na uzavretie úverovej zmluvy potrebné považovať za nový návrh, ktorý by žalobkyňa pre účinné uzavretie úverovej zmluvy musela písomne akceptovať, k čomu však v tomto prípade nepochybne nedošlo. Inými slovami, keďže v danom prípade nedošlo k účinnému prekrytiu akceptácie žalovaného s návrhom žalobkyne na uzavretie úverovej zmluvy vo všetkých jej podstatných zákonných bodoch a to bez dodatkov, výhrad, obmedzení či iných zmien, okresný súd uzavrel, že v danom prípade nedošlo k platnému dojednaniu ohľadom termínu splatnosti úveru, ktorá náležitosť tak v konečnom dôsledku z tohto dôvodu v úverovej zmluve absentuje.

64. Ďalej je okresný súd názoru, že v úverovej zmluve dohodnutý úrok z úveru vo výške 70,01 % ročne, nemožno považovať za úrok, ktorý by bol v súlade dobrými mravmi a to jednako z dôvodu, že kvôli tomuto úroku, suma o ktorú mala žalobkyňa jej poskytnutý úver (1 500,- Eur) preplatiť a to sumou 1 659,79 Eur [3 375,54 - celkové náklady za úver (-) 1 500 - poskytnutá istina úveru (-) 215,75 - poplatok za Dohodu], predstavuje viac ako 100 % navýšenie oproti žalobkyňi poskytnutej sume istiny úveru (1 500,- Eur) a jednako už aj z dôvodu, že v čase, keď bol žalobkyňi úver žalovaným poskytnutý, banky poskytovali v obdobných prípadoch úvery priemerne pri úrokovej sadzbe 12,11 %, t.j. v danom prípade dojednaný úrok prevyšuje ten priemerný o viac ako päťnásobok, t.j. dojednaný úrok vysoko prevyšuje sadzby úrokov pri úveroch poskytovaných v čase uzavretia dotknutej úverovej zmluvy medzi klientmi a bankami. Takéto navýšenie na viac ako päťnásobok neodôvodňuje ani skutočnosť, že žalovaný je nebankovou spoločnosťou a že zvyčajne sa stáva veriteľom klientov, ktorí nepochodia so žiadosťami o poskytnutie úveru v bankách, najmä z dôvodu nesplnenia podmienok jeho poskytnutia. Žalovaný totižto vystupuje ako dodávateľ - poskytovateľ spotrebiteľských úverov nebankovým spôsobom (viď výpis z Obchodného registra), čo predpokladá, že v rámci predmetu tejto svojej činnosti je znalým právnych predpisov upravujúcich poskytovanie úverov spotrebiteľovi ohľadne náležitostí právnych úkonov a že bude konať s odbornou starostlivosťou a dodržiavať tieto požadované náležitosti právneho úkonu a nebude konať v rozpore s dobrými mravmi (tzv. prezumcia znalosti práva). V danom prípade v súlade s judikatúrou (napr. Krajský súd v Prešove sp. zn. 8Co/112/2014 z 18.12.2014) je možné síce konštatovať, že úrok, ktorý by aj prevyšoval jeho priemernú výšku v rozhodnom čase, by síce mohol byť akceptovateľný, ale len za predpokladu, žeby dodávateľ preukázal, z akého dôvodu navrhol úrok v určitej výške a či konkrétne okolnosti prípadu a situácia spotrebiteľa boli takého charakteru (napríklad také rizikové), že vyžadovali stanovenie určitej úrokovej sadzby, avšak pokiaľ v tomto smere nebudú preukázané žiadne okolnosti odôvodňujúce iný záver a teda žalobca žiadne takéto okolnosti netvrdí, možno mať za to, že úver s úrokovou sadzbou v dôsledku ktorej odplata za úver prevyšuje poskytnutú istinu úveru o viac ako 100 % je v rozpore s dobrými mravmi. Vzhľadom na uvedené, okresný súd aj v tomto prípade, keďže žalovaný netvrdil, ani nepreukázal v okolnostiach veci potrebu, resp. dôvodnosť stanovenia úrokovej sadzby až 70,01 % ročne, považuje tento úrok za dojednaný v rozpore s dobrými mravmi, t.j. jeho dojednanie v tejto výške je neprijateľnou podmienkou a teda neplatné, preto má okresný súd za to, že v úverovej zmluve absentuje jeho uvedenie tak, ako to požaduje cit. § 9 ods. 2 písm. i) zákona o spotrebiteľských úveroch (napr. Krajský súd v Trenčíne sp. zn. 17Co/313/2010 mal za úroky nezodpovedajúce dobrým mravom úroky vo výške 24 % ročne, Krajský súd v Prešove sp. zn. 3Co/67/2008 úroky nad 25 %, Najvyšší súd SR sp. zn. 1MCdo/1/2009 úroky vo výške 60 % a ďalšie napr. Najvyšší súd SR sp. zn. 5Cdo/26/2011; Krajský súd v Prešove sp. zn. 8Co/116/2014 a pod.). Úrok z úveru je jedným z podstatných znakov definujúcich úverovú zmluvu a keďže okresný súd má za to, že dojednanie o ňom v danom prípade absentuje, t.j. absentuje dojednanie o podstatnej náležitosti úverovej zmluvy, ktorej časť od jej zvyšnej časti nie je možné oddeliť, možno uzavrieť, že zmluva o úvere uzavretá medzi žalobkyňou a žalovaným je neplatná pre jej rozpor so zákonom v zmysle § 39 OZ s poukazom na § 3 ods. 1 OZ, a aj preto medzi jej účastníkmi nastáva režim bezdôvodného obohatenia podľa cit. § 451 a nasl. OZ, takže aj z tohto dôvodu je namieste, aby si účastníci vrátili navzájom poskytnuté plnenia v zmysle § 457 OZ bez akýchkoľvek úrokov a poplatkov.

65. V úverovej zmluve absentuje aj správny údaj podľa cit. § 9 ods. 2 písm. j) zákona o spotrebiteľských úveroch a to v súvislosti s tam uvedenou ročnou percentuálnou mierou nákladov (ďalej len „RPMN“), ktorá vyjadruje reálnu cenu spotrebiteľského úveru a je kľúčovým ukazovateľom pre porovnanie výhodnosti úverov od rôznych úverových inštitúcií. Je to teda pre spotrebiteľa najdôležitejší ukazovateľ ceny úveru, pretože okrem úrokovej miery v sebe zahŕňa aj ďalšie iné poplatky súvisiace s úverom ako napr. poplatok za vybavenie účtu, poistenie úveru, ak je podmienkou pre získanie výhodnejšieho úroku, a iné, prepočítané na jeden kalendárny rok. Inými slovami RPMN vyjadruje celkové náklady, ktoré musí spotrebiteľ zaplatiť za požičanú sumu, keďže zohľadňuje nielen úrok, ale aj ostatné poplatky súvisiace s úverom. Keďže RPMN zohľadňuje aj úrok z úveru, ako jeden z jeho nákladov, tak už aj len vzhľadom

na vyššie uvedené o nesprávnosti, resp. o neprijateľnosti dojednaného úroku, ktorý sa tiež zhmotňuje v RPMN, možno tiež uzavrieť, že ani na jeho základe vypočítaná RPMN, tak nie je správna a teda je v neprospech spotrebiteľa, ktorému ani ohľadom skutočnej výšky RPMN neboli poskytnuté jasné a omyl nevyvolávajúce informácie o úvere. Pokiaľ ide o RPMN v tomto smere okresný súd podotýka, že žalobná argumentácia žalobkyne bola vnútorne rozporuplná, pretože na jednej strane žalobkyňa tvrdila, že RPMN v úverovej zmluve zo 16.01.2012 je nesprávna, pretože pri jej výpočte žalovaný (dodávateľ) vychádzal zo sumy úveru 1 500,- Eur, ktorá však v tejto výške žalobkyňa reálne poskytnutá nebola a teda že žalovaný mal pri tomto výpočte vychádzať iba zo sumy fakticky jej poskytnutej istiny úveru, t.j. zo sumy 1 284,25 Eur (po odpočítaní poplatku za Dohodu), avšak vzápätí žalobkyňa poukazuje na znenie cit. § 2 písm. g) zákona o spotrebiteľských úveroch tvrdila, že žalovaný mal pri výpočte RPMN vychádzať zo sumy úveru 1 500,- Eur, tj. vrátane poplatku za Dohodu (náklady za doplnkovej služby), pretože jej uzavretie bolo podmienkou pre uzavretie úverovej zmluvy. Tak či onak, okresný súd má za to, že v danom prípade v úverovej zmluve nie sú v súlade s dikciou cit. § 9 ods. 2 písm. j) zákona o spotrebiteľských úveroch prehľadne uvedené všetky potrebné údaje, žalovaným (dodávateľom) použité pre výpočet RPMN (napr. žalovaný v oznámení o schválení úveru zmieňuje pokiaľ ide o výšku úveru iba sumu 1 500,- Eur, avšak v okresnom súde 06.12.2017 zaslanom výpočte RPMN žalovaný pokiaľ ide o sumu úveru vychádza už zo sumy 1 284,25 Eur) a v tomto smere je úverová zmluva nepreskúmateľnou. Okresný súd už uviedol, že nie je úlohou spotrebiteľa hľadať a „pátrať“ v úverovej zmluve, či táto obsahuje všetky potrebné údaje pre výpočet RPMN, o ktorých spotrebiteľ napokon ani len nemá vedomosť, ktoré všetky údaje to sú (teda nevie ani ktoré má hľadať) a aj preto spotrebiteľ má mať prehľadne a na jednom mieste sprístupnené všetky tieto vstupné údaje k výpočtu RPMN použité. S poukazom na cit. § 9 ods. 2 písm. j), § 19 ods. 1, 2 a 5 a § 23 ods. 1 a 2 písm. bb), bod 4. zákona o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom v rozhodnom čase, má okresný súd za to, že zákon o spotrebiteľských úveroch v rozhodnom čase uzavretia úverovej zmluvy vyžadoval, aby v úverovej zmluve boli uvedené nie len predpoklady na výpočet RPMN, ale aj samotný jej výpočet, pretože, ako sa z citovaných noriem javí, výpočet RPMN nie je len internou záležitosťou dodávateľa (veriteľa), ktorý by mal v úverovej zmluve uviesť už len výsledok tohto svojho výpočtu, ale tento výpočet má byť transparentným (prehľadným) s komplexným uvedením vstupných premenných na jej výpočet použitých (aby aj spotrebiteľ vedel ktoré z množstva údajov uvedených v úverovej zmluve sú práve tými, ktoré sú pre výpočet RPMN dôležité), tak aby tento výpočet bol odkontrolovateľným nie len samotným spotrebiteľom v čase uzavretia úverovej zmluvy, ale hlavne a predovšetkým, aby bol odkontrolovateľným aj hocikedy späťne kontrolným orgánom za účelom zistenia, ako a či dodávateľ (veriteľ) v ktoromkoľvek čase postupoval pri výpočte RPMN v súlade so zákonom. Ak by totižto tomu tak nebolo a platí bolo by, že zákonu by bolo dané zadost', ak by údaje použité pre výpočet RPMN, bez jej výpočtu, boli uvedené v úverovej zmluve a to na jej rôznych miestach, za ktoré údaje možno považovať výšku úveru, výšku splátky, jej periodicitu a počet, výšku úrokovej sadzby a poplatkov, a ktoré údaje sú v zmysle cit. § 9 ods. 2 zákona o spotrebiteľských úveroch obligatornými náležitosťami úverovej zmluvy už podľa písmen f), g), i) a k) tohto ustanovenia, tak potom by zákonodarca logicky nevyžadoval výpočet RPMN a tieto k výpočtu RPMN použité údaje duplicitne aj podľa písmena j) cit. § 9 ods. 2 zákona o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom v rozhodnom čase a už vôbec by neuvádzal v prílohe tohto zákona aj vzorec resp. rovnicu tohto výpočtu RPMN s odkazom na jeho aplikáciu podľa cit. § 19 ods. 1 zákona o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom v rozhodnom čase. Samozrejme podľa okresného súdu, aj v tomto prípade platí pri pochybnostiach o obsahu úverových zmlúv, všeobecné výkladové pravidlo uprednostňujúce výklad pre spotrebiteľa priaznivejší.

66. Okrem toho okresný súd tiež aj na tomto mieste konštatuje, že výška RPMN bola iná v návrhu (žiadosti) žalobkyne na uzavretie zmluvy a to vo výške 70,01 % a iná v akceptácii (odpovedi) žalovaného na tento návrh a to vo výške 70,38 % [aj napriek tomu, že podľa čl. 2 ods. 2.1. zmluvných dojednaní veriteľ môže po posúdení pomerov dlžníka žiadajúceho o úver prehodnotiť podmienky úveru, ktoré sú uvedené v bode 6. úverovej zmluvy s tým, že cit. „... výška úrokovej sadzby a RPMN nebude vyššia než v prípade úveru požadovaného Dlžníkom v bode 5. Žiadosti ...“, pozn.], takže s poukazom na cit. § 44 ods. 2 OZ je vyjadrenie žalovaného k návrhu žalobkyne na uzavretie úverovej zmluvy potrebné považovať za nový návrh, ktorý by žalobkyňa pre účinné uzavretie úverovej zmluvy musela písomne akceptovať, k čomu však v tomto prípade nedošlo. Inými slovami, keďže v danom prípade nedošlo k účinnému prekrytiu akceptácie žalovaného s návrhom (ofertou) žalobkyne na uzavretie úverovej zmluvy ohľadom RPMN a to bez dodatkov, výhrad, obmedzení či iných zmien, okresný súd uzavrel, že v danom prípade nedošlo k platnému dojednaniu RPMN, ktorá náležitosť tak v konečnom dôsledku z tohto dôvodu v úverovej zmluve absentuje.

67. Ďalej úverová zmluva neobsahuje uvedenie výšky, počtu a termínov splátok istiny, úrokov a iných poplatkov a to, v akom poradí a sume sa budú splátky priraďovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami spotrebiteľského úveru na účely jeho splatenia podľa cit. § 9 ods. 2 písm. k) zákona o spotrebiteľských úveroch. V predmetnej úverovej zmluve je uvedená len výška celkovej mesačnej splátky, z ktorej však nevyplýva, koľko z tejto splátky bude započítaných na splátku úveru, koľko na splátku úroku a koľko na prípadnú splátku poplatkov. Zo zmluvy má byť zrejma okrem iného výška splátky istiny, výška splátky úrokov a výška splátky poplatkov, pričom uvedená skutočnosť má byť v zmysle návestia cit. § 9 ods. 2 zákona o spotrebiteľských úveroch bezprostredne súčasťou a náležitosťou úverovej zmluvy a nie z amortizačnej tabuľky, ako je tomu v tomto prípade. Podľa okresného súdu, požiadavka uvádzať v úverovej zmluve, ako jej podstatnú náležitosť, aj rozpis resp. skladu každej jednej splátky úveru na sumu istiny, úroku a poplatku, je plne legitímnou a súhlasnou s cit. § 9 ods. 2 písm. k) zákona o spotrebiteľských úveroch, pretože už aj z jeho samotného znenia vyplýva, že úvodné uvádzacie slovné spojenie cit. „výšku, počet a termíny splátok ...“ sa významovo aj gramaticky viaže resp. vzťahuje na každú z v tomto ustanovení zmienenu veličinu t.j. na istinu, úrok aj poplatky, čo v rozmenenom na drobné znamená, že podľa cit. § 9 ods. 2 písm. k) zákona o spotrebiteľských úveroch, má úverová zmluva obsahovať (i) „výšku, počet a termíny splátok istiny“ (ii) „výšku, počet a termíny splátok úrokov“ a (iii) „výšku, počet a termíny splátok iných poplatkov“, ktorú zákonnú požiadavku úverová zmluva zo 16.01.2012 nespĺňa. Podľa okresného súdu, v tomto prípade nie je možné zamieňať požiadavku uvádzať priamo v úverovej zmluve presnú vnútornú skladbu (vnútorné členenie) každej splátky na istinu, úrok a poplatky s požiadavkou podľa ktorej, veriteľ (žalovaný) poskytne spotrebiteľovi (žalobkyňa) kedykoľvek počas trvania úverového vzťahu na požiadanie a bezplatne amortizačnú tabuľku s týmto rozpisom, pretože ak by to bolo možné zamieňať, tak potom by opäť zákonodarca v cit. § 9 ods. 2 písm. l) zákona o spotrebiteľských úveroch, neuvádzal osve popri § 9 ods. 2 písm. k) tohto zákona ako podstatnú náležitosť úverovej zmluvy aj poučenie o práve spotrebiteľa vyžiadať si od veriteľa výpis z účtu vo forme amortizačnej tabuľky, ale zákonodarca by uviedol len jednu z týchto požiadaviek ako podstatnú náležitosť úverovej zmluvy. Inými slovami, absenciu jednej z uvedených zákonných náležitostí úverovej zmluvy nie je možné nahrádzať resp. ospravedlňovať ďalšou resp. inou jej zákonnou náležitosťou. Pokiaľ ide o uvedenú náležitosť úverovej zmluvy okresný súd v tomto podporne poukazuje na rozhodnutie Krajského súdu v Prešove sp. zn. 20 Co/50/2015 z 31.03.2016, ako aj na jeho najnovšiu judikatúru sp. zn. 2 Co 82/2018 z 12.12.2018, v ktorých sa Krajský súd v Prešove vysporiadal aj s otázkou nepriameho účinku smernice.

68. Krajský súd v Prešove vo svojom rozhodnutí sp. zn. 2 Co 82/2018 z 12.12.2018 taktiež uviedol cit.: „Primárnemu účelu právnej úpravy obsiahnutej v ust. § 9 ods. písm. k) predmetného zákona však zodpovedá len taký výklad, ktorý každý z atribútov vyjadrených v zákone slovami „výška, počet a termíny splátok“ viaže ku každej z tam uvedených zložiek spotrebiteľského úveru majúceho sa v konečnom dôsledku zaplatiť, teda ako k istine, tak i k úrokom a tiež k poplatkom. Naplneniu uvedeného účelu preto nemôže učiniť zadosť zmluva uvádzajúca uvedenie celkovej výšky mesačnej splátky, neobsahujúca aj vyčíslenie čiastkových súm reprezentujúcich jednotlivé čiastkové položky, čo je napriek odchylnosti takejto úpravy spotrebiteľských úverov od úpravy úverov všeobecne práve dôkazom zvýšenej pozornosti venovanej ochrane spotrebiteľa.

Pre všetky spotrebiteľské spory, v ktorých sa rieši otázka, či má zmluva o spotrebiteľskom úvere obsahovať splátky v členení na splátky istiny, splátky úrokov a splátky poplatkov alebo nie, ako aj otázka, kedy sa považuje spotrebiteľský úver za bezúročný a bez poplatkov, je skutočnosť, že Smernica Rady 93/13/EHS zakotvuje tzv. úplnú harmonizáciu úplne irelevantná, pretože Slovenská republika pri implementácii smernice do Zákona o spotrebiteľských úveroch povinnosť tzv. úplnej harmonizácie porušila. To, že Súdny dvor Európskej únie vo veci C-42/2015 potvrdil, že smernica sa má vykladať tak, že členské štáty nesmeli zachovať ani zaviesť vo svojom vnútroštátnom práve ustanovenia, ktoré sa odchyľujú od ustanovení tejto smernice je bezvýznamné, pretože v tomto konkrétnom prípade išlo o vnútroštátne právo nad rámec smernice, ak vo svojej vnútroštátnej právnej úprave vyžaduje v zmluve o spotrebiteľskom úvere uvádzať výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov. Ak by slovenský zákonodarca chcel vyjadriť to isté, čo požaduje smernica, ktorá navyše obsahuje požiadavku tzv. úplnej harmonizácie, je zrejme, že by použil takú istú terminológiu ako používa smernica. Avšak slovenský zákonodarca takúto terminológiu nepoužil, ale k termínu „splátky“ pridal slová „istiny, úrokov a iných poplatkov“.

V takomto prípade dochádza ku kolízii obsahového znenia Zákona o spotrebiteľských úveroch a Smernice Rady 93/13/EHS, ktoré má za následok sprísnenú požiadavku slovenského zákonodarcu na uvedenie členenia splátok spotrebiteľa v zmluve o spotrebiteľskom úvere, a to konkrétne na istinu, úroky a poplatky. Priama aplikácia ustanovení smernice však prichádza do úvahy len subsidiárne ako

ultima ratio vtedy, ak eurokonformný výklad problematického vnútroštátneho ustanovenia nie je možný. Priama aplikácia ustanovenia smernice však nesmie mať za následok uloženie povinnosti fyzickej alebo právnickej osobe, to znamená, že smernica nikdy nemôže mať horizontálny ani obrátený vertikálny priamy účinok. V tejto súvislosti odvolací súd zároveň dodáva, že ak by vykladal vnútroštátne právo eurokonformne, pridržoval sa obsahového znenia smernice a od dodávateľa nevyžadoval členenie splátky na istinu, úroky a poplatky, upustil by tak od zákonnej požiadavky, čo by malo za následok výklad vnútroštátneho práva contra legem a prekročenie limitov uplatnenia nepriameho účinku smernice, pričom takýto postup je neprípustný. V neposlednom rade je potrebné si uvedomiť, že Súdny dvor Európskej únie vykladá jedine a výlučne právo Európskej únie a ako taký nikdy nie je oprávnený poskytovať výklad práva vnútroštátneho. V súlade s vyššie uvedeným Súdny dvor Európskej únie aj vo veci C-42/15 poskytol výlučne výklad Smernice a v žiadnom prípade sa nemohol a ani sa nevyjadroval k výkladu Zákona o spotrebiteľských úveroch.“

69. Vzhľadom na uvedené okresný súd dospel k jednoznačnému záveru o dôvodnosti uplatneného nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia, spočívajúceho v sume o ktorú žalobkyňa preplatila sumu jej reálne poskytnutého úveru (1 284,25 Eur) o sumu pripadajúcu na jej príslušenstvo, k úhrade ktorého nebola žalobkyňa povinná, keďže v zmysle cit. § 11 ods. 1 písm. a) a b) zákona o spotrebiteľských úveroch, je potrebné pre absenciu vyššie uvedených zákonných náležitostí považovať úverovú zmluvu zo 16.01.2012 za bezúročnú a bezpoplatkovú. Pokiaľ ide o výšku bezdôvodného obohatenia na strane žalovaného, z vykonaného dokazovania (z úplného znenia všetkých článkov úverovej zmluvy zo 16.01.2012) je zrejmé, že žalobkyňi bol reálne poskytnutý úver v sume 1 284,25 Eur (po odpočítaní poplatku 215,75 Eur za neplatne dojednanú Dohodu od sumy 1 500,- Eur, pozn.), podľa ktorej mala žalobkyňa zaplatiť celkovo za úver (t.j. istina + náklady) sumu 3 375,54 Eur, ktorú sumu žalobkyňa celú žalovanému aj uhradila, keďže v liste z 09.12.2014 žalovaný (dodávateľ) oznámil žalobkyňi (spotrebiteľ), že uhradila všetky svoje záväzky z úverovej zmluvy č. 8300044194, preto možno mať za to, že žalovaný sa na úkor žalobkyne obohatil až o sumu 2 091,29 Eur (3 375,54 - 1 284,25), z ktorej sumy bezdôvodného obohatenia si žalobkyňa nárokuje zaplatenie iba sumy 580,69 Eur, ktorú sumu tak okresný súd v súlade s cit. § 216 ods. 1 a 2 CSP v záujme nerozhodnúť ultra petitem, žalobkyňi priznal, tak ak to je uvedené vo výroku I. tohto rozhodnutia.

70. Uvedený nárok žalobkyne na vydanie jej bezdôvodného obohatenia, okresný súd nepovažoval za premlčaný, tak ako to namietal žalovaný, podľa ktorého v danom prípade žalobkyňi už uplynula od splatenia poslednej splátky úveru, t.j. od 24.11.2014 subjektívna dvojročná premlčacia lehota. V prípade vydania bezdôvodného obohatenia sa tento nárok premlčuje tak v objektívnej 10 alebo 3 - ročnej lehote, ktorá plynie od okamihu, kedy k bezdôvodnému obohateniu došlo, ako aj v 2-ročnej subjektívnej premlčacej lehote, ktorá plynie od okamihu kedy sa ten, na úkor koho došlo k bezdôvodnému obohateniu dozvie, že došlo k bezdôvodnému obohateniu a kto sa na jeho úkor obohatil. Pokiaľ ide o objektívnu premlčaciu lehotu, mal okresný súd za to, že zo strany žalovaného išlo o úmyselne bezdôvodné obohatenie, pretože žalovaný ako nebankový subjekt má dlhodobu v predmete svojej činnosti aj poskytovanie úverov a teda jeho povinnosťou bolo poznať a dodržiavať právne predpisy vzťahujúce sa na poskytovanie úverov a to aj vzhľadom na bohatú judikatúru súdov ohľadom jeho úverových zmlúv, vzhľadom na ktorú žalovaný mohol objektívne predpokladať, že neuvedením všetkých podstatných náležitostí úverovej zmluvy o spotrebiteľskom úvere nastane zákonom predpokladaná sankcia bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru a pre prípad, že to tak urobí bol s uvedenou zákonnou sankciou uzročený (tzv. nepriamy úmysel). Konanie žalovaného tak možno hodnotiť ako konanie zamerané na získanie bezdôvodného obohatenia bez právneho dôvodu minimálne s nepriamym úmyslom získať majetkový prospech. Keďže zákonodarca pri úmyselnom bezdôvodnom obohatení počíta s 10-ročnou objektívnou premlčacou lehotou, ktorá sa počíta odo dňa keď k nemu došlo, v zmysle § 107 ods. 2 OZ je dôvodný právny záver, že nedošlo k premlčaniu nároku žalobkyne na vydanie bezdôvodného obohatenia v objektívnej 10-ročnej premlčacej lehote, keďže ku dňu podania žaloby (30.10.2017) odo dňa splatenia úveru (24.11.2014) neuplynula 10-ročná (dokonca ani 3-ročná) objektívna premlčacia lehota (rozsudok KS v Prešove sp.zn. 7 Co 84/2011, sp.zn. 3 Co 41/2012, 5 Co 134/2012) a navyše žalovaný premlčanie žalobkyňou uplatneného nároku z dôvodu uplynutia objektívnej premlčacej lehoty ani nenamietal. Pokiaľ ide o subjektívnu 2-ročnú premlčaciu lehotu, okresný súd sa na tomto mieste stotožňuje s obrannou argumentáciou žalobkyne, že v tomto prípade pre ustálenie počiatku jej plynutia nepostačuje iba púha možnosť vedomosti, resp. domnienka oprávneného (žalobkyne) o tom, že na jeho úkor došlo k bezdôvodnému obohateniu a kto sa na jeho úkor obohatil, ale je nevyhnutným preukázanie reálnej vedomosti oprávneného o týchto skutočnostiach, pričom v danom

prípade, okresný súd uveril tvrdeniu žalobkyne, že reálne sa o tom, že úverová zmluva zo 16.01.2012 má zákonné nedostatky, z ktorého dôvodu je bezúročnou a bezpoplatkovou, ktoré príslušenstvo tak nebol povinná žalovanému zaplatiť, žalobkyňa dozvedela až po porade so svojim právnym zástupcom, ktorému za účelom jej zastupovania v tejto veci (t.j. vo veci vymoženía bezdôvodného obohatenia) udelila splnomocnenie 24.10.2017, od ktorého dátumu do podania žaloby neuplynula 2-ročná subjektívna premĺčacia lehota. Tvrdenia žalobkyne boli pre okresný súd uveriteľnými z dôvodu, že ak by žalobkyňa sama bola vedela, aké náležitosti má mať úverová zmluva, tak z dôvodu ich absencie by úverovú zmluvu ani nepodpísala, avšak keďže žalobkyňa touto vedomosťou nedisponovala a to dokonca ani k 24.11.2014, z ktorého dôvodu zaplatila aj poslednú splátku úveru, hoci už k tomu nebola povinnou, okresný súd uveril, že takúto vedomosť žalobkyňa (spotrebiteľ) reálne a objektívne nadobudla až po porade s osobou právne znalou, t.j. so svojim právnym zástupcom. Od spotrebiteľa totižto nemožno spravodlivo očakávať, že ak sa dozvie hoci aj z médií všeobecné informácie napr. o náležitostiach úverových zmlúv, že ich bude vedieť správne vyhodnotiť aj pre svoj prípad, pretože takéto vedomosti môžu byť pre spotrebiteľa len podnetom k tomu, aby navštívil advokáta, resp. osoby veci znalejšie, takže neinformovanosť spotrebiteľa mu nemôže byť na ujmu.

71. Podľa prvej vety § 517 ods. 1 OZ „Dlžník ktorý svoj dlh riadne a včas nesplní, je v omeškaní.“

72. Podľa § 517 ods. 2 OZ „Ak ide o omeškanie s plnením peňažného dlhu, má veriteľ právo požadovať od dlžníka popri plnení úroky z omeškania, ak nie je podľa tohto zákona povinný platiť poplatok z omeškania; výšku úrokov z omeškania a poplatku z omeškania ustanovuje vykonávací predpis.“

73. Podľa § 563 OZ „Ak čas splnenia nie je dohodnutý, ustanovený právnym predpisom alebo určený v rozhodnutí, je dlžník povinný splniť dlh prvého dňa po tom, čo ho o plnenie veriteľ požiadal.“

74. Podľa § 216 ods. 1 a 2 CSP „Súd je viazaný žalobným návrhom žalobcu. Súd môže prekročiť žalobný návrh a prisúdiť viac, než čoho sa strany domáhajú, iba vtedy, ak určitý spôsob usporiadania vzťahu medzi stranami vyplýva z osobitného predpisu.“

75. Pokiaľ ide o úrok z omeškania, žalobkyňa jeho priznanie od 25.04.2017 odôvodnila tým, že týmto dňom zaslala žalovanému prostredníctvom svojho právneho zástupcu výzvu na vydanie jej bezdôvodného obohatenia, avšak na výzvu okresného súdu, aby preukázala doručenie tejto výzvy žalovanému, žalobkyňa uviedla, že jej doručenie je možné dedukovať z odpovede žalovaného na túto výzvu zo 16.05.2017. Na tomto mieste okresný súd uvádza, že z odpovede žalovaného zo 16.05.2017 je síce zrejmé, že ňou žalovaný reagoval na výzvu žalobkyne z 25.04.2017, avšak z jej obsahu nevyplýva, kedy sa táto jej výzva dostala do dispozičnej sféry žalovaného, t.j. kedy sa žalovaný reálne dozvedel, že žalobkyňa si voči nemu uplatňuje žalovaný nárok a vyzvala ho na toto plnenie a túto skutočnosť žalobkyňa ani napriek výzve okresného súdu hodnoverne nepreukázala. Preto okresný súd z predložených dôkazov ustálil, že žalovaný vedel o nároku žalobkyne a o svojej povinnosti plniť najskôr 16.05.2017, kedy písal svoju odpoveď na výzvu žalobkyne, ktorou ho vyzvala na plnenie a od tohto dátumu žalobkyňa priznal ňou uplatnený úrok z omeškania a to podľa v súlade s v tom čase účinnými právnymi predpismi vo výške 5 % ročne z rozhodnutím prisúdenej sumy 580,69 Eur do zaplataenia. V prevyšujúcej časti, t.j. v časti o zaplataenie úroku z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 580,69 Eur už od dňa 25.04.2017, okresný súd žalobu žalobkyne zamietol.

76. Podľa § 232 ods. 3 CSP „Lehota na plnenie je tri dni a plynie od právoplatnosti rozsudku. Súd môže v odôvodnených prípadoch určiť dlhšiu lehotu.“

77. Okresný súd v danom prípade vzhliadol potrebu prihliadnuť na mimoriadnu situáciu v súvislosti s následkami pandémie nebezpečnej nákazlivej choroby, preto okresný súd považuje za odôvodnené v tejto situácii, využiť jemu zákonom dané oprávnenie predĺžiť lehotu na priznané plnenie, a z tohto dôvodu okresný súd zaviazal žalovaného zaplatiť žalobkyňi jej prisúdenú čiastku v lehote 15 dní od právoplatnosti rozsudku.

78. Podľa § 255 ods. 1 CSP „Súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.“

79. Podľa § 255 ods. 2 CSP „Ak mala strana vo veci úspech len čiastočný, súd náhradu trov konania pomerne rozdelí, prípadne vysloví, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo.“

80. Podľa § 262 ods. 1 CSP „O nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.“

81. Podľa § 262 ods. 2 CSP „O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.“

82. Týmto rozhodnutím sa konanie končí, preto okresný súd rozhodol aj o nároku na náhradu trov konania a to podľa § 255 CSP, v zmysle ktorého tak v konaní plne úspešnej žalobkyni priznal voči neúspešnému žalovanému 100 % nárok na náhradu účelne vynaložených trov konania. O výške náhrady trov konania rozhodne okresný súd po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku môže podať odvolanie strana, v ktorej neprospech bol rozsudok vydaný (§ 359 C.s.p.). Odvolanie sa podáva v lehote 15 dní od doručenia rozsudku na Okresnom súde Bardejov. Odvolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v uvedenej lehote podané na príslušnom odvolacom súde (§ 362 ods. 1, 2 C.s.p.).

V odvolaní popri všeobecných náležitostiach podania (§ 127 C.s.p.) je treba uviesť, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh) (§ 363 C.s.p.).

Odvolanie možno odôvodniť len tým, že

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 365 ods. 1 C.s.p.).

Odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej (§ 365 ods. 2 C.s.p.).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania (§ 364 C.s.p.). Odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania (§ 365 ods. 3 C.s.p.). Odvolanie len proti odôvodneniu rozsudku nie je prípustné (§ 358 C.s.p.).

Prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany, ktoré neboli uplatnené v konaní pred súdom prvej inštancie, možno v odvolaní použiť len vtedy, ak

- a) sa týkajú procesných podmienok,
- b) sa týkajú vylúčenia sudcu alebo nesprávneho obsadenia súdu,
- c) má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci alebo
- d) ich odvolateľ bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie (§ 366 C.s.p.).

Ak podá ten, kto je na to oprávnený, včas odvolanie, nenadobúda rozhodnutie právoplatnosť, dokiaľ o odvolaní právoplatne nerozhodne odvolací súd. Ak sa rozhodlo o niekoľkých právach so samostatným skutkovým základom alebo ak sa rozhodnutie týka niekoľkých subjektov a ide o samostatné spoločenstvo podľa § 76 <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/2015/160/20160701>> a odvolanie sa výslovne vzťahuje len na niektoré práva alebo na niektoré subjekty, nie je právoplatnosť výroku, ktorý nie je napadnutý, odvolaním dotknutá. To neplatí, ak od rozhodnutia o napadnutom výroku závisí výrok, ktorý odvolaním nebol výslovne dotknutý, alebo ak určitý spôsob usporiadania vzťahu medzi stranami vyplýva z osobitného predpisu. Právoplatnosť ostatných výrokov nie je dotknutá ani vtedy, ak

odvolanie smeruje len proti výroku o trovách konania, o príslušenstve pohľadávky, o jej splatnosti alebo o predbežnej vykonateľnosti (§ 367 C.s.p.).

Dokiaľ o odvolaní nebolo rozhodnuté, možno ho vziať späť. Ak odvolateľ vzal odvolanie späť, nemôže ho podať znova. Ak odvolateľ vezme odvolanie späť, právoplatnosť napadnutého rozhodnutia nastane, ako keby k podaniu odvolania nedošlo. Lehoty, ktoré majú plynúť od právoplatnosti napadnutého rozhodnutia, plynú v takom prípade od právoplatnosti uznesenia o zastavení odvolacieho konania. Ak sa odvolanie, o ktorom nebolo rozhodnuté, vzalo späť, odvolací súd odvolacie konanie zastaví. Ak sa odvolanie vzalo späť sčasti, použijú sa ustanovenia predchádzajúcich odsekov primerane (§ 369 C.s.p.).

Ak je žaloba vzatá späť po rozhodnutí súdu prvej inštancie, ale skôr, ako rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť, odvolací súd rozhodne o pripustení späťvzatia. Súd späťvzatie žaloby nepripustí, ak s tým protistrana z vážnych dôvodov nesúhlasí. Ak späťvzatie žaloby pripustí, odvolací súd zruší rozhodnutie súdu prvej inštancie a konanie zastaví. Ak je žaloba vzatá späť sčasti, použijú sa ustanovenia predchádzajúcich odsekov primerane (§ 370 C.s.p.).

Žalobu nemožno v odvolacom konaní meniť (§ 371 C.s.p.). V odvolacom konaní nemožno uplatniť práva voči žalobcovi vzájomnou žalobou (§ 372 C.s.p.).

Ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa zákona č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti v znení neskorších predpisov, ak ide o rozhodnutie o výchove maloletých detí, návrh na súdny výkon rozhodnutia.